

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/91/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115217664
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:1115217664.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Denisa Vékonyho a Mgr. Mareka Anovčina v spore žalobkyne JUDr. P. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., Q. XX/XX, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej konajú Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova č. 2, a Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Námestie slobody 6, za účasti intervenienta na strane žalovaného Mesto Prievidza, so sídlom Prievidza, Námestie slobody 14, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09. septembra 2021, č. k. 5C/13/2018-1110, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal proti žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému náhrady škody. Svoj nárok žalobkyňa odôvodnila tým, že je dlhoročnou občiankou Mesta Prievidza, v ktorom vlastní rodinný dom, súp. č. XXX/X, k. ú. Q. D., kde má nahlásený trvalý pobyt (Q. 8, F.) a byt č. XX na Q. ulici XX v F., kde má nahlásený prechodný pobyt a najviac sa tu zdržuje. V júni 2012 si žalobkyňa našla v poštovej schránke dokumenty od spoločnosti UNIPA, spol. s.r.o., Prievidza, v zmysle ktorých sa malo spoplatniť celé širšie centrum Mesta Prievidza s účinnosťou od 01.07.2012, vrátane Q. ulice. E., ktoré mali na označených uliciach trvalý pobyt a boli držiteľmi osobného motorového vozidla, mohli za zvýhodnený poplatok 150 eur ročne požiadať o vydanie rezidentskej karty. Od 01.07.2012 bola na Q. ulici osadená značka IP 27a - Parkovacia zóna, v zmysle ktorej boli vyznačené spoplatnené parkovacie miesta, pričom nebolo vydané žiadne VZN Mesta Prievidza, ktoré by takýto postup upravovalo. Parkovanie v centrálnej mestskej zóne a dopravné značky boli osadené iba na základe projektu Regulácie statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne. Žalobkyňa požiadala o vydanie rezidentskej karty, ktorú jej odmietli vydať s odôvodnením, že na Q. ulici nemá trvalý pobyt. Parkovanie v mestách, teda obec vykonávala v rámci preneseného výkonu štátnej správy a upraviť parkovanie v meste bolo možné výlučne postupom podľa § 6a zák. č. 135/1961 Zb., a to vydaním VZN obce, kde bude parkovanie regulované v zmysle platnej právnej úpravy a jedine obec mohla osadiť značky IP 27a, ktoré by označovali v súlade s vydaným VZN o parkovaní legálne vytvorenú parkovaciu zónu a vyberať za parkovanie poplatky. Mesto Prievidza porušilo a obišlo zákon tak, že žiadne VZN o parkovaní nevydalo, iba dňa 13.12.2011 uznesením č. 369/2011, administratívnym rozhodnutím Mestského zastupiteľstva zmenilo charakter mestského majetku z miestnej komunikácie na spevnenú plochu, podľa mapy centrálnej mestskej zóny Mesta Prievidza. Mesto Prievidza schválilo spôsob nájmu nehnuteľností v rámci projektu Regulácie statickej

dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne Mesta Prievidza a uznesením č. 370/2011 sa tieto nehnuteľnosti stali predmetom nájmu pre uvedenú spoločnosť. Spoločnosť UNIPA, spol. s.r.o., Prievidza si na prenajatých pozemkoch dala bez zákonného oprávnenia osadiť dopravné značky IP 27a, ktoré označovali parkovaciu zónu a začala vyberať poplatky za parkovanie podľa cenníka, pričom nebolo vydané žiadne VZN Mesta Prievidza, ktoré by upravovalo parkovanie. V rámci úpravy parkovania formou preneseného výkonu štátnej správy môže o umiestnenie dopravného značenia žiadať a toto osádzať iba obec, ktorá nemôže svoju kompetenciu svojvoľne preniesť na súkromnú spoločnosť. Na spevnenej ploche sú umiestnené dopravné značky IP 27a, čo zákon zakazuje a dopravné značky môžu byť umiestnené len v cestnej premávke, kedy spevnená plocha nie je cestnou prevádzkou a parkovanie na spevnenej ploche nie je dopravným priestupkom. Žalobkyňa danú vec v roku 2012 oznámila Okresnej prokuratúre Prievidza, ktorá sa týmto odmietla zaoberať, preto podala podnet na Krajskú prokuratúru Trenčín, na základe pokynu ktorej podal Okresný prokurátor v Prievidzi proti konaniu Mesta Prievidza protest prokurátora. Dňa 28.03.2013 prokurátor upozornil Mesto Prievidza na protizákonný postup pri regulácii parkovania, pričom Mesto Prievidza žiadne VZN o parkovaní nevydalo a pokračovalo v nezákonnej činnosti. Následne prokurátor podal na Krajský súd Trenčín žaloby, ktorými sa domáhal zrušenia uznesení Mesta Prievidza č. 369/2011 a č. 370/2011. Mesto Prievidza vydalo VZN č. 148/2013 o dočasnom parkovaní vozidiel, ktoré na podnet žalobkyne adresovaný Okresnej prokuratúre Prievidza, a jej následný protest bolo pre nezákonnosť zrušené. Nelegálne poplatky za parkovanie sa vyberali aj po 01.12.2013. Až dňa 29.04.2014 Mestské zastupiteľstvo zrušilo sporné uznesenia č. 369/2011, č. 370/2011 a vydalo nové VZN č. 153/2014 o parkovaní, ktoré znova diskriminovalo vlastníkov viacerých nehnuteľností z dôvodu trvalého pobytu, na tej ktorej ulici a nútilo občanov, vlastníacich byty v centre mesta k tomu, aby platili poplatky za parkovanie alebo parkovali ďaleko na nespoplatnených uliciach. Na Generálnej prokuratúre SR žalobkyňa napadla VZN č. 153/2014 pre jeho nezákonnosť. Dňa 16.01.2015 jej bol z Okresnej prokuratúry Prievidza doručený list s tým, že VZN č. 153/2014 je v poriadku, s čím žalobkyňa nesúhlasila. Na základe preneseného výkonu štátnej správy v oblasti parkovania sa Mesto Prievidza dopustilo nesprávneho úradného postupu, ktorý mal za následok ujmu a vznik škody na právach žalobkyne. Za škodu zodpovedá štát podľa § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. (nezákonne vydané a po proteste prokurátora zrušené VZN č. 148/2013) a podľa § 3 ods. 1 písm. d) (nevydanie VZN o parkovaní v čase od 01.07.2012 do 29.04.2014, nezákonné vyberanie poplatkov za parkovanie), kedy orgánom konajúcim v mene štátu je Ministerstvo dopravy a výstavby SR. Žalobkyňa sa dňa 04.09.2013 domáhala vykonania kontroly preneseného výkonu štátnej správy nad obcami v oblasti organizovania dopravy, kedy prokuratúra nevykonala v rozsahu svojej pôsobnosti žiadne účinné opatrenia na zabránenie porušovania práv a nezabezpečila rýchlu ochranu jej práv voči Mestu Prievidza (nelegálna parkovacia zóna, nelegálne osadenie dopravnej značky a nezákonné konania policajtov pri výbere pokút za porušenie parkovacej zóny), čím zanedbala svoje povinnosti a zavinila vznik škody. Za uvedenú škodu zodpovedá štát podľa § 3 ods. 1 písm. d) zák. č. 514/2003 Z. z. (nesprávny úradný postup) a v jeho mene koná Generálna prokuratúra SR. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom Mesta Prievidza, odobreného prokuratúrou a v súvislosti s ich nečinnosťou, bola žalobkyňi spôsobená škoda, keď už viac ako tri roky nemôže zaparkovať svoje motorové vozidlo pred bytovým domom na ulici Q. v Prievidzi, ktorý je v jej osobnom vlastníctve a je jej bránené v pokojnom a nerušenom užívaní vlastného majetku, pretože nemá nárok na vydanie rezidentskej karty, keď na danej ulici nemá trvalý pobyt. Žalobkyňa sa od každého zo žalovaných domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur. Mestská polícia Prievidza viackrát zabránila žalobkyňi v pokojnom užívaní motorového vozidla nasadením blokovacieho zariadenia a musela zaplatiť sankciu za neexistujúci dopravný priestupok. Postoj prokuratúry k porušovateľom zákona spôsobil žalobkyňi dlhodobý psychický stres a značné znechutenie, pretože je osobou (sudkyňou), ktorá si ctí zákon a poriadok. Porušenie práva nie je možné napraviť uvedením do pôvodného stavu a ospravedlnenie jej v žiadnom prípade nestačí. Žalobkyňa doplnila svoju žalobu a popri náhrade nemajetkovej ujmy žiadala aj náhradu skutočnej škody z dôvodu, že dňa 08.11.2013 a dňa 24.11.2014 zaplatila sankciu za neexistujúci dopravný priestupok v sume 46 eur (30 eur pokuta a 16 eur trovy konania) v dôsledku nezákonného postupu Mesta Prievidza pri osadení dopravných značiek IP 27a. Ďalej si uplatnila nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 4 krát po 35 eur za zaplatený súdny poplatok v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne sp. zn. 11S/45/2012 a sp. zn. 13S/282/2014 (za podanie návrhu a odvolania). Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia skutočnej škody celkovo vo výške 232 eur.

2. Generálna prokuratúra vo vyjadrení k žalobe navrhla zamietnuť žalobu. Uviedla, že vo vzťahu k žalovanému nie je preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, ani vznik nemajetkovej ujmy a pri uplatňovaní náhrady škody neexistuje nezákonné rozhodnutie a ani nesprávny úradný

postup. Okresnej prokuratúre Prievidza bol dňa 24.07.2012 doručený podnet žalobkyne na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vyberaní poplatkov za parkovanie na Q. ulici v Prievidzi, kedy na základe pokynu Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 29.01.2013 pod č. Kd 345/12, Okresná prokuratúra Prievidza podala dňa 27.03.2013 pod č. Pd 18/13 protest prokurátora proti uzneseniu Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 369/2011 zo dňa 13.12.2011 o schválení Systému parkovania v Meste Prievidza a dňa 27.03.2013 pod č. Pd 23/13 podala protest prokurátora aj proti uzneseniu Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 370/2011 zo dňa 13.12.2011 o schválení projektu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi nevyhovelo protestom prokurátora, preto dňa 26.06.2013 Okresná prokuratúra Prievidza podala na Krajský súd Trenčín pod č. Pc 58/13 a Pc 59/13 návrh na zrušenie uvedených uznesení. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi uznesením č. 136/2014 zo dňa 29.04.2014 zrušilo svoje uznesenia č. 369/2011 a č. 370/2011 a z tohto dôvodu Okresná prokuratúra Prievidza zobrala svoje návrhy späť a Krajský súd Trenčín konania zastavil. Dňa 08.02.2013 bol Okresnej prokuratúre Prievidza doručený podnet žalobkyne na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri určení použitia dopravných značiek súvisiacich s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, ktorý bol vybavený odložením bez prijatia právnych prostriedkov dozoru prokurátora, keď použitie dopravných značiek v súvislosti s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ určilo Mesto Prievidza rozhodnutiami: č. 2.4.1-3266-2012/55758 zo dňa 26.03.2012, č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.03.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 4.07.2012, č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.09.2012 a bývalý Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza rozhodnutím č. AA/2012/00290-007 zo dňa 10.03.2012, a to na základe súhlasu Okresného dopravného inšpektorátu, OR PZ Prievidza č. ORPZ-PD-ODI-40-078/2011 zo dňa 14.12.2011. Žalobkyňa podala podnet na preskúmanie zákonnosti VZN Mesta Prievidza č. 148/2013 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území Mesta Prievidza, kedy Okresná prokuratúra Prievidza dňa 20.03.2014 adresovala Mestskému zastupiteľstvu v Prievidzi, upozornenie prokurátora, pretože vo VZN absentovali niektoré náležitosti. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi vyhovel upozorneniu prokurátora a uznesením č. 137/2014 zo dňa 29.04.2014 schválilo nové VZN č. 153/2014 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území Mesta Prievidza a VZN č. 148/2013 zrušilo. Dňa 01.12.2014 žalobkyňa podala na Generálnu prokuratúru SR podnet na preskúmanie zákonnosti VZN Mesta Prievidza č. 153/2014 zo dňa 29.04.2014, ktorý bol z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti postúpený na vybavenie Okresnej prokuratúre Prievidza, ktorá tento podnet vybavila pod č. Pd 205/14/3307-8 s tým, že toto VZN nie je nezákonné. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobkyňa nepreukázala, že by na Okresnej prokuratúre Prievidza alebo na Krajskej prokuratúre Trenčín alebo na Generálnej prokuratúre SR, došlo k nesprávnemu úradnému postupu pri vybavovaní jej podnetov v predmetných veciach. Skutočnosť, že Okresná prokuratúra Prievidza najskôr pod č. Pd 120/12 odložila podnet žalobkyne, bolo na pokyn Krajskej prokuratúry Trenčín odstránené. Po tomto pokyne Okresná prokuratúra Prievidza s poukazom na § 48 ods. 3, ods. 4 a § 49 zák. č. 153/2001 Z.z. uplatnila v rámci dozoru nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy podľa § 20 a nasl. tohto zákona riadne a včas tie právne prostriedky dozoru prokurátora, ktoré boli na mieste. Nečinnosť okresnej prokuratúry a ani jej nadriadených prokuratúr, nie je možné konštatovať. Dňa 13.09.2013 žalobkyňa podala na Ministerstvo vnútra SR, Sekciu kontroly a inšpekčnej služby podnet na začatie trestného stíhania pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého sa podľa nej mali dopustiť príslušníci OR PZ Prievidza, Okresný dopravný inšpektorát prejednávajúci priestupky v súvislosti s nelegálne zriadenou CMPZ v Meste Prievidza od 01.07.2012 a osoby, ktoré prejednávali odvolania proti rozhodnutiam o týchto dopravných priestupkoch na KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát. Trestné oznámenie bolo odmietnuté uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby ČVS: SKIS-304/OISS-V-2013 zo dňa 21.11.2013 a sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu bola zamietnutá. Dňa 09.05.2014 podala žalobkyňa na Generálnu prokuratúru SR trestné oznámenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa (Mesto Prievidza a Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi) a pre trestný čin podvodu (UNIPA, spol. s.r.o.), ktoré bolo postúpené na OR PZ Prievidza a uznesením ČVS:ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 5.9.2014 odmietnuté. Po podaní sťažnosti bolo toto uznesenie zrušené a následne uznesením ČVS:ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 10.10.2014 bolo opäť trestné oznámenie odmietnuté. Žalobkyňou podaná sťažnosť bola Okresnou prokuratúrou Prievidza uznesením č.k. 1Pn 425/14/3307 zo dňa 10.11.2014 odmietnutá. Ani v uvedených veciach nebol v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. preukázaný nesprávny úradný postup prokuratúry a nesprávny úradný postup vyšetrovateľov Policajného zboru, prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza ani prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín.

3. Ministerstvo dopravy, výstavby SR vo vyjadrení k žalobe uviedol, že prvá veta § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. upravuje postavenie obce ako cestného správneho orgánu, ktorý koná v rámci preneseného výkonu štátnej správy. Toto ustanovenie sa týka len určovania dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľovania vyhradených parkovísk (určovanie zvislých a vodorovných značiek pre vyhradenie parkovacích miest). Obec pri tom smie postupovať podľa prvej vety § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. len v spojení s § 3 ods. 7 tohto zákona, podľa ktorého cestný orgán a obce môžu určovať používanie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľovať vyhradené parkoviská podľa ods. 2, ods. 4 písm. d), ods. 5 písm. f), len so súhlasom dopravného inšpektorátu. Ustanovenie § 6a zákona č. 135/1961 Zb. predstavuje iný predmet úpravy, a to parkovaciú politiku obce, ktorá v rámci VZN vyčleňuje úseky miestnych komunikácií určené na dočasné parkovanie vozidiel. V tomto prípade sa však jedná o výkon samosprávy a nie o prenesený výkon štátnej správy. Z VZN č. 148/2013 a č. 153/2014, ktoré upravujú dočasné parkovanie motorových vozidiel na vymedzenom úseku Mesta Prievidza jednoznačne vyplýva, že boli vydané podľa § 6 ods. 1 a § 11 ods. 4 písm. g) zák. č. 369/1990 Zb., t. j. vo veci územnej samosprávy. Má za to, že nie je pasívne legitimovaným subjektom v tejto časti žaloby, ktorá sa týka výkonu územnej samosprávy, resp. Mestom Prievidza vydaného VZN o dočasnom parkovaní motorových vozidiel, ale samotná obec s poukazom na § 14 zákona č. 514/2003 Z. z.. Pasívne legitimovaným subjektom je (žalovaný), ak obec v rámci preneseného výkonu štátnej správy určuje so súhlasom dopravného inšpektorátu používanie zvislých a vodorovných dopravných značiek. K časti žaloby, v ktorej žalobkyňa namietala, že jedine obec mohla osadiť dopravné značky IP 27a, ktoré by v súlade s vydaným VZN označovali legálne vytvorenú parkovaciú zónu, že parkovanie v CMPZ a dopravné značky boli osadené iba na základe projektu Regulácia statickej dopravy v CMPZ, že v dôsledku neuposlúchnutia pokynu značky IP 27a žalobkyňou parkujúcou v zóne s plateným stáťím, bola žalobkyni uložená pokuta, ktorú si uplatňuje v súvislosti so zanedbaním povinnosti kontrolovať, ako sa vykonáva kompetencia preneseného výkonu štátnej správy ohľadne regulácie parkovania, žalovaný uviedol, že pokuty za priestupok boli žalobkyni uložené Policajným zborom SR, ktorý je subjektom oprávneným na ukládanie pokút za porušenie pravidiel na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, vrátane dodržiavania pokynov, ktoré vyplývajú z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia v zmysle zákona č. 8/2009 Z. z. v spojení so zákonom č. 372/1990 Zb.. Preto nie je vo vzťahu k náhrade škody za uložené pokuty za priestupky, pasívne legitimovaným subjektom. Mesto Prievidza ako správny orgán podľa § 27, § 8 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. a § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb., a na základe súhlasu OR PZ Prievidza, Okresný dopravný inšpektorát určilo rozhodnutím zo dňa 26.03.2012 umiestnenie trvalého dopravného značenia podľa dopravného projektu, schváleného Okresným dopravným inšpektorátom Prievidza. Bola tak splnená požiadavka, že v rámci preneseného výkonu štátnej správy obec určuje používanie zvislých a vodorovných značiek pre vyhradenie parkovacích miest so súhlasom dopravného inšpektorátu. Žalobkyňa sa neriadila zákonnými ustanoveniami, tieto úmyselne porušila, keď vedome ignorovala uvádzanú značku a v zóne parkovala mimo miest vyznačených na parkovanie. Neexistujú žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali zákonnosť dopravného značenia v CMPZ Mesta Prievidza. Doteraz nebolo právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného oprávneného orgánu zrušené žalobkyňou napádané dopravné značenie a ani právoplatne rozhodnuté, že dopravné značenie v zóne s plateným alebo regulovaným stáťím v Meste Prievidza bolo v čase spáchania skutkov v roku 2013 neplatné a protizákonné. Mesto Prievidza ako intervenient vo vyjadrení uviedlo, že bol vypracovaný projekt Regulácia statickej dopravy v Centre mestskej zóny v Prievidzi č. AD/114/2011 a táto úloha bola zverená spoločnosti UNIPA, spol. s r.o.. Z ustanovenia § 6a ods. 1, 2 zákona č. 135/1961 Zb. vyplývalo, že obec mohla, ale nemusela ustanoviť VZN úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel. Mestské zastupiteľstvo schválilo uznesenie č. 369/2011, v zmysle ktorého zobrali na vedomie systém parkovania a schválilo spôsob nájmu pre mestskú obchodnú spoločnosť na účel realizácie projektu Regulácie statickej dopravy v CMPZ v Meste Prievidza. Dopravné značky, na ktoré poukazovala žalobkyňa, boli osadené v zmysle zákona a doteraz nebolo o nich právoplatne rozhodnuté, že by boli osadené neplatne či nezákonne. O umiestnení dopravných značiek rozhodoval príslušný orgán so súhlasom dopravného inšpektorátu. Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané OR PZ Prievidza, Okresný dopravný inšpektorát a KR PZ Trenčín, Krajský dopravný inšpektorát, tieto boli predmetom preskúmania zákonnosti rozhodnutí na Krajskom súde v Trenčíne, Najvyššom súde SR a boli potvrdené ako vecne správne. Žalobkyňa tak nemá nárok na náhradu škody vo výške 232 eur. Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdené narušenie povesti a vážnosti tým, že dopravní policajti informovali predsedu Okresného súdu Trenčín o jej protiprávnom konaní, o celej veci sa dozvedeli kolegovia Krajského súdu v Trenčíne, čo malo mať vplyv na ukončenie jej kariérneho postupu, keď v rámci výberového konania na Krajský súd v Trenčíne jej boli vytýkané súdne spory, pričom žalobkyňa nepreukázala, že dôvodom jej neúspešného absolvovania výberového konania na

funkciu sudcu Krajského súdu v Trenčíne mali byť len vytýkané súdne spory, v ktorých je žalobcom. Neexistuje ani príčinná súvislosť medzi zhoršením dlhodobých zdravotných problémov žalobkyne v dôsledku toho, že nemohla zaparkovať pri svojom byte, musela prenášať spisové materiály a medzi údajným konaním Mesta Prievidza, pri osadení dopravných značiek, ktoré boli osadené so súhlasom dopravného inšpektorátu, t. j. v zmysle zákona.

4. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že Spoločnosť AD značenie, s.r.o. vypracovala dňa 21.09.2011 pre objednávateľa UNIPA, spol. s.r.o. projekt č. AD/114/2011: Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza. Spracovateľ navrhol, aby Mesto Prievidza prenajalo svoje disponibilné parkovacie plochy v centre mesta spoločnosti UNIPA, spol. s.r.o., ktorá by zabezpečovala zriadenie, prevádzku a údržbu parkovacích plôch, fungovanie celého parkovacieho systému, v súlade s parkovacou politikou Mesta Prievidza. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi uzneseniami č. 369/2011 a č. 370/2011 zo dňa 13.12.2011 vzalo na vedomie projekt Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, schválilo jeho realizáciu a spôsob nájmu nehnuteľností - spevnených plôch pre realizáciu projektu pre spoločnosť UNIPA, spol. s.r.o.. V podaní zo dňa 14.12.2011 OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza odsúhlasilo umiestnenie trvalého dopravného značenia na ceste III/050062 a na miestnych komunikáciách Mesta Prievidza podľa Projektu č. AD/114/2011. Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza dňa 10.03.2012 určil trvalé dopravné značenie na komunikácii III/050062 v Meste Prievidza. V podaní zo dňa 26.03.2012 Mesto Prievidza uviedlo, že ako príslušný správny orgán a na základe súhlasu OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza, určuje žiadateľovi UNIPA, spol. s.r.o. umiestniť trvalé dopravné značenie pre stavbu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, podľa predloženého dopravného projektu č. AD/114/2011. Žalobkyňa je vlastníkom bytu č. XX, vchod č. XX, bytový dom súp. č. XXXXX, parc. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX. Podľa potvrdenia Mesta Prievidza je žalobkyňa k trvalému pobytu na adrese Q. XX/XX, F. prihlásená od 28.12.2016 a predchádzajúci trvalý pobyt mala od 02.08.1971 do 28.12.2016 na adrese Q. XXX/X, F.. Spoločnosť UNIPA, spol. s.r.o. listom oznámila rezidentom, že na základe poverenia Mesta Prievidza pripravila projekt Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, ktorý bude realizovaný od 01.07.2012 a celá zóna bude vymedzená zónovým dopravným značením, rozdelená do piatich rezidentských pásiem A,B,C,D a E, jednotlivé súbory parkovacích miest budú označené zvislým dopravným značením. J. Q. v F. je v rámci CMPZ zaradená do pásma E.

5. Dňa 24.07.2012 žalobkyňa adresovala Okresnej prokuratúre Prievidza podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vyberaní poplatkov za parkovanie na ul. Q., F., ktorý odôvodnila tým, že rezidentské karty vydáva UNIPA, spol. s.r.o. Prievidza, ktorá v predmete podnikateľskej činnosti nemá oprávnenie podnikáť na úseku výkonu správy miestnych komunikácií, ani s tým súvisiaceho vyberania poplatkov a v predmete činnosti nemá ani správu mestského majetku, len prevádzkovanie parkovísk, pričom ul. Q., F. nie je parkoviskom. Nemá vedomosť o tom, že by bolo vydané VZN Mesta Prievidza, ktoré by v meste upravovalo spôsob parkovania a žiadala preskúmať aj zákonnosť postupu pri vyberaní pokuty od vodičov za údajný priestupok, neuposlušnosť pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky IP 27a. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 19.09.2012 pod č. 119/2012 oznámila žalobkyňi, že odložila jej podnet, nakoľko Mestská polícia Prievidza ukladala vodičom pokuty za priestupok spočívajúci v nerešpektovaní dopravnej značky IP 27a na Šumperskej ulici v Prievidzi, nekonala v rozpore so zákonom, nie je oprávnená posudzovať zákonnosť osadenia dopravných značiek. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 19.09.2012 pod č. 120/2012 oznámila žalobkyňi, že podnet odložila z dôvodu, že zo strany Mestského zastupiteľstva v Prievidzi nebolo zistené také porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo podanie protestu prokurátora proti uzneseniam č. 369/2011, č. 370/2011, nakoľko po procesnej stránke boli schválené v súlade s § 9a ods. 9 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb.. Dňa 21.11.2012 žalobkyňa adresovala Krajskej prokuratúre Trenčín podnet na preskúmanie zákonnosti vybavenia jej podnetu Okresnou Prokuratúrou Prievidza pod č. Pd 119/2012 a č. Pd 120/2012 zo dňa 19.09.2012. Krajská prokuratúra Trenčín pod č. Kd 345/2012 dňa 29.01.2013 oznámila Okresnej prokuratúre Prievidza k č. Pd 120/2012, že vo vybavení podnetu žalobkyne je potrebné pokračovať, keď prenajaté spevnené plochy sú v skutočnosti miestne komunikácie, obec nie je oprávnená obchádzať zákon tým, že miestne komunikácie „premenuje“ v zmluve na spevnené plochy a ako také ich prenajme obchodnej spoločnosti, že mestské zastupiteľstvo tým, že prenajalo miestne komunikácie spoločnosti UNIPA, spol. s.r.o. porušilo § 6a ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb., podľa ktorého výnos úhrad za dočasné parkovanie motorových vozidiel je príjmom obce a finančné prostriedky získané za platené parkovanie sa tak nedostanú do rozpočtu mesta, že mestskému zastupiteľstvu zákon neumožňuje vzdať sa svojich kompetencií v prospech iného subjektu, že uznesenia Mestského zastupiteľstva v Prievidzi o schválení prenájmu

miestnych komunikácii spoločnosti UNIPA, spol. s.r.o. sú nezákonné. Krajská prokuratúra Trenčín pod č. Kd 52/2013 zo dňa 29.01.2013 oznámila Okresnej prokuratúre Prievidza k č. Pd 119/2012, že vo vybavení podnetu žalobkyne je potrebné pokračovať a skúmať, či dopravné značky sú osadené v súlade so zákonom a smerodajné budú uznesenia č. 369/2011 a č. 370/2011. Okresná prokuratúra Prievidza podala dňa 27.03.2013 pod č. Pd 18/2013 protest proti uzneseniu Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 369/2011 zo dňa 13.12.2011 z dôvodu, že toto je nezákonné, mesto neprijalo VZN, ktorým by regulovalo dočasné parkovanie motorových vozidiel na miestnych komunikáciách a nie je oprávnené obchádzať zákon tým, že miestne komunikácie „premenuje“ na spevnené plochy, ktoré následne prenajme obchodnej spoločnosti, čím zmarí ich všeobecné užívanie a pod č. Pd 23/2013 protest proti uzneseniu Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 370/2011 zo dňa 13.12.2011 z dôvodu, že toto je nezákonne, keď Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi schválilo prenájom miestnych komunikácií pre UNIPA, spol. s.r.o. na realizáciu projektu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, čím porušilo aj § 6a ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb., kedy finančné prostriedky získané za platené parkovanie sa nedostanú do rozpočtu mesta, poslanci mestského zastupiteľstva nerozhodujú o ich ďalšom využití. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi uznesením č. 132/2013 zo dňa 30.04.2013 nevyhovelo protestu prokurátora č. Pd 18/2013 podanému proti uzneseniu č. 369/2011, nezrušilo ho a nevyhovelo protestu prokurátora č. Pd 23/2013 podanému proti uzneseniu č. 370/2011, nezrušilo ho. Okresná prokuratúra Prievidza podala dňa 25.06.2013 na Krajský súd v Trenčíne pod č. Pc 58/2013 podľa § 250zf O.s.p. návrh na zrušenie uznesenia Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 370/2011 a pod č. Pc 59/2013 podľa § 250zf OSP návrh na zrušenie uznesenia Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 369/2011. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 23.08.2013 pod č. Pd 19/2013 oznámila žalobkyni, že vo veci jej podnetu na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri určení použitia dopravných značiek, ktoré súvisia s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, bola predĺžená lehota na vybavenie podnetu do 31.10.2013, nakoľko prokuratúra podala dňa 26.06.2013 na Krajský súd Trenčín návrh podľa § 250zf OSP, s ktorým súvisí jej podnet a je potrebné počkať na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín vo veci č.k. 13S/98/2013, č.k. 13S/99/2013. Táto lehota na vybavenie veci bola opakovane predĺžená do 30.06.2014. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi dňa 29.04.2014 uznesením č. 136/2014 zrušilo uznesenia č. 369/2011 a č. 370/2011. Okresná prokuratúra Prievidza podaniami zo dňa 27.05.2014 č. Pc 59/2013 a č. Pc 58/2013 zobrala späť návrhy na zrušenie uznesenia Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 369/2011 a č. 370/2011. Krajský súd v Trenčíne uzneseniami č.k. 13S/98/2013-32 a č.k. 13S/99/2013-42 zo dňa 04.06.2014 konania zastavil.

6. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi uznesením č. 473/2013 schválilo VZN Mesta Prievidza č. 148/2013 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom úseku mesta. Žalobkyňa dňa 17.01.2014 podala na Okresnú prokuratúru Prievidza podnet na preskúmanie zákonnosti postupu mesta Prievidza pri vydaní VZN č. 148/2013 z dôvodu, že obsahom VZN je bez zmien prevzatý projekt Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza z roku 2012 s drobnou úpravou, že prevádzku parkovacích miest bude realizovať spoločnosť Technické služby mesta Prievidza, s.r.o. Prievidza (pôvodná UNIPA, spol. s.r.o), teda VZN je v rozpore s Ústavou SR. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 20.03.2014 podala pod č. Pd 6/14/3307 proti VZN Mesta Prievidza č. 148/2013 upozornenie prokurátora, keď pri prijatí VZN bol porušený § 6a ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb., pretože formou VZN nie sú ustanovené podmienky, rozsah prevádzky parkovacích miest a ani spôsob určenia odplaty poverenej právnickej osoby. Žalobkyňa dňa 06.05.2014 adresovala Generálnej prokuratúre SR nesúhlas s postupom Okresnej prokuratúry Prievidza a Krajskej prokuratúry Trenčín, podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, podnet na preskúmanie zákonnosti VZN Mesta Prievidza č. 148/2013, v ktorom uviedla, že sa domáhala na Okresnej prokuratúre Prievidza podania protestu prokurátora proti VZN č. 148/2013, avšak bezvýsledne. Podľa § 12 VZN č. 153/2014 Mesta Prievidza, sa zrušuje VZN č. 148/2013 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území Mesta Prievidza. Krajská prokuratúra Trenčín dňa 04.06.2014 pod č. Kd 165/2014 oznámila žalobkyni, že na základe jej podnetu zo dňa 06.05.2014, ktorý bol v časti smerujúcej proti vybaveniu Okresnej prokuratúry Prievidza pod č. Pd 6/2014 postúpený Generálnou prokuratúrou SR, preskúmala zákonnosť postupu Okresného prokurátora Prievidza pri vybavovaní podnetu proti VZN Mesta Prievidza č. 148/2013 a zistila, že Okresná prokuratúra Prievidza získala poznatky o nezákonnosti predmetného VZN, na zistenú nezákonnosť reagovala podaním upozornenia prokurátora, ktoré upozornenie Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi prejednálo dňa 29.04.2014 a VZN č. 148/2013 zrušilo, kedy odpadol dôvod na jeho ďalšie skúmanie prokuratúrou. Generálna prokuratúra SR dňa 16.06.2014 pod č. VI/2 Gd 232/2014 oznámila žalobkyni, že ďalším opakovaným podnetom sa domáha preskúmania postupu a vybavenia jej podnetov Okresnou prokuratúrou Prievidza a Krajskou prokuratúrou pod č. Pc 58/2013,

č. Pc 59/2013, č. Kc 137/2013. Vyžiadala si uvedené spisy a po preskúmaní ich obsahu nezistila dôvod na prijatie ďalšieho alebo iného prokurátorského opatrenia, ani na zmenu stanovísk, ktoré jej v predmetnej veci už boli oznámené. Uvedené veci boli vecne správne, neboli v nich zistené ani okolnosti o nedôvodnom trvaní dĺžky konania v rámci vybavovania predmetných podnetov, a týmto považuje ďalší opakovaný podnet zo strany žalobkyne za vybavený. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi uznesením č. 137/2014 schválilo VZN Mesta Prievidza č. 153/2014 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území Mesta Prievidza. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 26.06.2014 pod č. Pd 19/2013 oznámila žalobkyni, že jej bol dňa 04.02.2013 doručený podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri určení použitia dopravných značiek súvisiacich s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, pričom bolo zistené, že Mesto Prievidza rozhodnutiami č. 2.4.1-3266-2012/55758 a č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 4.7.2012 a č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.9.2012, určilo použitie dopravných značiek na miestnych komunikáciách mesta a bývalý Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza rozhodnutím č. AA/2012/00290-007 zo dňa 10.3.2012 určil použitie dopravných značiek na ceste III. triedy. Dňa 14.12.2011 pod č. ORPZ-PD-ODI-40-078/2011 Okresný dopravný inšpektorát Prievidza na základe predloženej žiadosti a projektu č. AD/114/2011, odsúhlasil za dodržania určených podmienok umiestnenie trvalého dopravného značenia na ceste III. triedy a miestnych komunikáciách Mesta Prievidza. Žalobkyni bolo oznámené, že z dôvodu, že už bolo prijaté VZN v súlade s § 6a zák. č. 135/1961 Zb. a o umiestnení dopravných značiek rozhodol príslušný orgán so súhlasom dopravného inšpektorátu, sa jej podnet bez prijatia prokurátorského opatrenia odkladá. Krajská prokuratúra Trenčín podaním zo dňa 04.06.2014 pod č. 1Kn 324/2014 z dôvodu miestnej a vecnej príslušnosti postúpila k ďalšej realizácii trestné oznámenie žalobkyne zo dňa 06.05.2014. OR PZ, Odbor kriminálnej polície Prievidza uznesením ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 05.09.2014 trestné oznámenie žalobkyne: a/ o podozrení zo spáchania prečinu podvodu, ktorého sa mali dopúšťať neznámi páchatelia od 1.7.2012 do 29.4.2014 v súvislosti s realizáciou projektu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, b/ o podozrení zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mali dopustiť osoby, ktoré takéto postavenie majú, ktorí mali vedomosť o vyššie uvedených skutočnostiach a s nezákonným stavom v rámci svojich kompetencií nič neurobili, odmietlo, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Na základe podanej sťažnosti proti tomuto uzneseniu zo strany žalobkyne, OR PZ, Odbor kriminálnej polície Prievidza uznesením ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 17.9.2014 napadnuté uznesenie ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 5.9.2014 zrušilo. OR PZ, Odbor kriminálnej polície Prievidza uznesením ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 10.10.2014 trestné oznámenie žalobkyne o podozrení zo spáchania prečinu podvodu a prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa odmietlo z dôvodu, že nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Okresná prokuratúra Prievidza uznesením č. 1Pn 425/2014/3307-17 zo dňa 10.11.2014 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu vyšetrovateľa CVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 10.10.2014 zamietla. Žalobkyňa dňa 25.11.2014 adresovala Generálnej prokuratúre SR podnet na preskúmanie zákonnosti a postupu Okresnej prokuratúry Prievidza vo veci č. 1Pn 425/2014 a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vydaní VZN č. 153/2014. Krajská prokuratúra Trenčín dňa 19.12.2014 pod č. 1Kn 324/2014 oznámila žalobkyni, že potvrdzuje príjem jej podnetu zo dňa 25.11.2014 prvotne adresovaného Generálnej prokuratúre SR, ktorým žiadala preskúmať postup Okresnej prokuratúry Prievidza č. 1Pn 425/2014/3307 a pokiaľ ide o podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vydaní VZN č. 153/2014, táto časť bola postúpená netrestnému oddeleniu Krajskej prokuratúry Trenčín. Krajská prokuratúra Trenčín dňa 22.1.2015 pod č. 1Kn 324/2014 oznámila žalobkyni, že nezistila žiadne podstatné nedostatky, preto jej podnet zo dňa 25.11.2014 odložila bez prijatia prokurátorských opatrení. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 16.01.2015 pod č. Pd 205/2014 oznámila žalobkyni, že nezistila, že by pri prijatí VZN č. 153/2014 bolo porušené ustanovenie § 6a zák. č. 135/1961 Zb.. Krajská prokuratúra Trenčín dňa 22.1.2015 pod č. 1Kn 324/2014 oznámila žalobkyni, že z Generálnej prokuratúry SR jej bolo odstúpené podanie zo dňa 25.11.2014, ktorým žalobkyňa vyslovuje svoju nespokojnosť s postupom a rozhodnutím vyšetrovateľa PZ v konaní ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 a prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v konaní č. 1Pn 425/2014/3307, pričom po preštudovaní spisov zistila, že podnet nie je dôvodný, nakoľko s rozhodnutím vyšetrovateľa PZ a aj prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sa stotožnila, považuje ich za zákonné a podnet žalobkyne odkladá bez prijatia prokurátorských opatrení. 7. OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza rozhodnutím č. ORP-654,656/DI-SK-2012 zo dňa 20.10.2012 rozhodol, že žalobkyňa sa uznáva vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zák. č. 372/1990 Zb. za to, že dňa 19.7.2012, dňa 25.7.2012 zaparkovala motorovým vozidlom v zóne s plateným alebo regulovaným státím, mimo miest vyznačených na parkovanie, teda neuposlúchla pokyn vyplývajúci z dopravnej značky IP 27a, čím porušila povinnosť podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zák. č.

8/2009 Z.z., a bola jej uložená pokuta 30 eur. KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín rozhodnutím č. KRPZ-TN-KDI-P-134/2012 zo dňa 28.11.2012 zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie o priestupku č. ORP-654,656/DI-SK-2012 zo dňa 20.10.2012. Dňa 31.12.2012 žalobkyňa podala na Krajský súd v Trenčíne žalobu na preskúmanie rozhodnutia a zákonnosti postupu KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín č. KRPZ-TN-KDI-P-134/2012. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S 45/2012-44 zo dňa 12.3.2013 žalobu zamietol. Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 9Sžd 17/2013-91 zo dňa 28.10.2015 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S 45/2012-44 zo dňa 12.3.2013 potvrdil. Ústavný súd SR uznesením č. k. II.ÚS 305/2016-14 zo dňa 07.04.2016 sťažnosť žalobkyne, ktorou namietala porušenie svojich základných práv rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 9Sžd 17/2013-91 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza rozhodnutím č. ORPZ-PD-ODI-SK-498,579/2013 zo dňa 23.09.2014 rozhodol, že žalobkyňa sa uznáva vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zák. č. 372/1990 Zb. za to, že dňa 24.6.2013, dňa 26.6.2013, dňa 26.7.2013 zaparkovala motorovým vozidlom v zóne s plateným alebo regulovaným státím, mimo miest vyznačených na parkovanie, teda neuposlúchla pokyn vyplývajúci z dopravnej značky IP 27a, čím porušila povinnosť podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zák. č. 8/2009 Z.z., a bola jej uložená pokuta 30 eur. KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín rozhodnutím č. KRPZ-TN-KDI-P-85/2014 zo dňa 14.11.2014 zamietol odvolanie žalobkyne a rozhodnutie o priestupku OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza č. ORPZ-PD-ODI-SK-498,579/2013 potvrdil. Dňa 25.11.2014 žalobkyňa podala na Krajský súd v Trenčíne žalobu na preskúmanie rozhodnutia a zákonnosti postupu KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín č. KRPZ-TN-KDI-P-85/2014 zo dňa 14.11.2014. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 13S 282/2014-61 zo dňa 30.3.2016 žalobu zamietol. Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 2Sžo 56/2016-87 zo dňa 27.9.2018 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S 282/2014-61 zo dňa 30.3.2016 potvrdil. Ústavný súd SR uznesením č. k. III.ÚS 8/2019-13 zo dňa 09.01.2019 sťažnosť žalobkyne, ktorou namietala porušenie svojich základných práv rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžo 56/2016 zo dňa 27.9.2018 odmietol, ako zjavne neopodstatnenú. Z osvedčenia o zvolení za sudcu vyplýva, že žalobkyňa bola Národnou radou SR dňa 12.06.2001 zvolená za sudcu. Dňa 05.09.2013 ORPZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza oznámil pod č. ORPZ-PD-ODI-SK-498/2013 predsedovi Okresného súdu Trenčín, že dňa 14.08.2013 prejednal proti žalobkyňi priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zák. č. 372/1990 Zb. a bolo vydané rozhodnutie o priestupku. Ministerstvo vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred Banská Bystrica uznesením ČVS: SKIS-304/OISS-V-2013 zo dňa 21.11.2013, vec oznámenia žalobkyne pre podozrenie z prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa, odmietol. Okresná prokuratúra Prievidza uznesením č. 1Pn 768/2013 zo dňa 19.12.2013 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu ČVS: SKIS-304/OISS-V-2013 zo dňa 21.11.2013, zamietla ako nedôvodnú. Žalobkyňa dňa 14.1.2015 adresovala Ministerstvu dopravy a výstavby SR návrh (žiadosť) na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy. Žalobkyňa dňa 22.5.2015 adresovala Generálnej prokuratúre SR návrh (žiadosť) na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu pri výkone verejnej moci.

8. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 6, § 9 ods. 1, 3, § 10 ods. 1, 2, § 14 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 1 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 3 písm. f), ods. 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, čl. 68, čl. 71 ods. 1, 2 Ústavy SR, § 1 ods. 1, 2, § 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky, § 1 ods. 1, § 3 ods. 2, § 3d ods. 3, § 6a ods. 1, 2, 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), § 2, § 3 ods. 1, 2, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, § 20 ods. 1, § 21 ods. 2, § 22 ods. 1, § 25 ods.1, § 26 ods. 7, § 28 ods. 1, § 31 ods. 1, § 33 ods. 1, § 35 ods. 1, 2, 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, § 250zf, § 250zfa ods. 1, 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, § 193 ods. 1 písm. c), § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok. Hodnotením skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je podaná dôvodne. Žalobkyňa predmetom konania urobila a) nárok o zaplatenie sumy 5.000 eur, ktorá vec sa týka pôsobnosti Ministerstva dopravy a výstavby SR, b) nárok o zaplatenie sumy 5.000 eur, ktorá vec sa týka pôsobnosti Generálnej prokuratúry SR, c) nárok o zaplatenie 232 eur s príslušenstvom, ktorá vec sa vzhľadom na žalobkyňou opísané rozhodujúce skutočnosti môže týkať oboch uvedených orgánov verejnej moci. Do pôsobnosti Generálnej prokuratúry SR nepatria orgány, ktoré by vo veciach miestnych komunikácií mohli vykonávať prenesený výkon štátnej správy a v pôsobnosti Ministerstva dopravy a výstavby SR

nie je plnenie úloh, ktoré vyplývajú zo zákona č. 153/2001 Z. z.. S poukazom na uvedené skutočnosti, proti štátu ako jedinému žalovanému vystupujú ako subjekty konajúce v mene štátu tak Ministerstvo dopravy a výstavby SR ako aj Generálna prokuratúra SR, a to každý z nich ohľadom toho nároku, ktorý sa týka jeho pôsobnosti. Ustanovenie § 1 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení vo všeobecnosti vymedzuje právne postavenie obce, ktorá je samostatným územným samosprávnym a správnym celkom SR. V postavení samosprávneho celku vystupuje v situácii, keď vykonáva vlastnú (samosprávnú) pôsobnosť a v postavení správneho celku vystupuje v situácii, keď zabezpečuje prenesenú (štátnu) pôsobnosť ako nepriamy vykonávateľ štátnej správy. Ustanovenie § 1 ods. 2 veta druhá zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého možno obci pri výkone samosprávy ukladať povinnosti a obmedzenia len zákonom a na základe medzinárodnej zmluvy, je transpozíciou čl. 67 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ukladanie povinností samospráve je rezervované výhradne normatívnym právnym aktom na úrovni zákona. Zákon o obecnom zriadení pri vymedzení samosprávnej a prenesenej pôsobnosti obce vychádza z princípu subsidiarity, ktorý predstavuje uprednostnenie samosprávnej pôsobnosti obce pred prenesenou pôsobnosťou obce. Iba v situáciách, ak by zverenie určitej miestnej záležitosti do samosprávnej pôsobnosti nebolo účelné, osobitný zákon takúto úlohu zverí do preneseného výkonu štátnej správy, ktorej vykonávateľom je obec. V rámci generálneho princípu subsidiarity obsiahnutého v § 4 ods. 1 zákona o obecnom zriadení, zákonodarca vyhradil vlastnú správu obce a nakladanie s jej majetkom výlučne, a to vo vzťahu ku všetkým úkonom, do samosprávnej pôsobnosti priamo v ustanovení § 4 ods. 1 zákona o obecnom zriadení. Vymedzenie ostatných úloh zverených obecnej samospráve pod samosprávnou alebo prenesenú pôsobnosť ponecháva zákonodarca na ďalšiu zákonnú konkretizáciu. V ustanovení § 4 ods. 3 zákona o obecnom zriadení, zákon príkladmo vypočítava úseky samosprávnej pôsobnosti obce a demonštratívny spôsobom vymedzuje základné úlohy obce pri výkone samosprávy. Pri rozdelení pôsobnosti obce zákonodarca vychádza z premisy, že zákon pri úprave pôsobnosti obce v konkrétnom prípade ustanoví, či ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce alebo prenesenú pôsobnosť štátnej správy. Určenie presnej deliacej hranice medzi samosprávnou pôsobnosťou a prenesenou pôsobnosťou obce, nie je vždy jednoznačné. Viaceré osobitné predpisy totiž zverujú obci kompetenciu na určitom úseku spoločenských vzťahov bez toho, aby zároveň deklarovali povahu pôsobnosti obce na danom úseku zverenej kompetencie. Na prekonanie takéhoto právneho stavu a odstránenie aplikačných pochybností, zákonodarca zakotvil s účinnosťou novely zákona č. 453/2001 Z.z., ktorou sa mení a dopĺňa zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení od 1.1.2002, do ustanovenia § 4 ods. 4 tzv. generálne interpretačné pravidlo, podľa ktorého, ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce. Zákonodarca teda aj v § 4 ods. 4 uprednostňuje samosprávnú pôsobnosť obce pred preneseným výkonom štátnej správy. Rovnaké interpretačné pravidlo obsahuje s účinnosťou od 1.1.2002 aj § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a vyššie územné celky. Rozlišovanie medzi samosprávnou pôsobnosťou obce a prenesenou pôsobnosťou štátnej správy, ktorú je povinná podľa osobitného zákona plniť, je dôležité i z hľadiska odpovede na otázku, kto je povinný hradiť náklady spojené s výkonom týchto úloh. Uplatňuje sa zásada, že obec zabezpečuje plnenie svojich (samosprávnych) úloh z vlastných finančných zdrojov, pričom na prenesený výkon štátnej správy sa musia obci poskytnúť finančné prostriedky zo štátnych zdrojov. Pokiaľ ide o miestne a účelové komunikácie v obci, vo vzťahu k nim sa stretáva samosprávná pôsobnosť obce a prenesená pôsobnosť obce. Podľa § 4 ods. 3 písm. f/, prvá časť vety zákona č. 369/1990 Zb. v znení účinnom ku dňu 01.08.2011 a tiež v nasledujúcom období, obec pri výkone samosprávy najmä zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií. Výstavbu a údržbu, správu (plnenie povinností, aby miestne komunikácie bolo možné bezpečne užívať) miestnych komunikácií, je potrebné rešpektovať ako samosprávnú pôsobnosť obce. Avšak v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb., miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky a podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií. Ako prenesený výkon štátnej správy obce vykonávajú aj pôsobnosť špeciálneho stavebného úradu pre miestne a účelové komunikácie podľa § 3a zákona č. 135/1961 Zb.. Súd posudzoval otázku, či v ustanovení § 6a zákona č. 135/1961 Zb. v znení účinnom od 1.8.2011 do 30.11.2013 a od 30.11.2013 do 31.3.2019 je upravená samosprávná pôsobnosť obce alebo prenesená pôsobnosť obce. V § 6a zákona č. 135/1961 Zb. v znení účinnom do 30.11.2013 a aj od 30.11.2013 do 31.3.2019 je v prvej časti prvej vety uvedené, že na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, čo predstavuje právny základ pre možnosť regulácie

parkovania na území obce, prostredníctvom všeobecne záväzného nariadenia (parkovacia politika), pričom zákonodarca neuviedol povahu kompetencie obce. Zabezpečenie plynulého fungovania dopravy v obci, sa dotýka života jej obyvateľov. V ustanovení § 6a zákona č. 135/1961 Zb. je síce uvedené, že na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, ale zákon plnenie uvedenej úlohy obcou neprehlásil za plnenie úloh štátnej správy. Aj v iných zákonoch zákonodarca uviedol, že čo môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením (napr. § 12 ods. 1 zák. č. 189/1992 Zb., § 2 ods. 4 až 6 zák. č. 219/1996 Z.z.) a plnenie úloh obcou pritom neprehlásil za plnenie úloh štátnej správy. Súd aplikoval generálne interpretačné pravidlo, podľa ktorého, ak zákon pri pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce. Podľa § 6a zák. č. 369/1990 Zb., obec teda v rámci výkonu samosprávnej pôsobnosti mohla a môže vyčleniť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií (ak si to situácia v organizácii parkovania vyžaduje) určené na dočasné parkovanie motorových vozidiel, v ktorom určí aj podmienky parkovania. V tejto súvislosti bol teda potrebný právny základ pre možnosť regulácie parkovania obcami na ich území, na miestach, ktoré sú miestnymi komunikáciami (§ 6a zák. č. 135/1961 Zb. bol zavedený zákonom č. 247/2011 Z.z.), v ich samosprávnej pôsobnosti. Na tieto účely štát obciam pritom neposkytuje finančné, ani materiálne prostriedky, čo tiež nasvedčuje tomu, že sa nejedná o výkon štátnej správy prenesený na obce s poukazom na § 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 369/1990 Zb.. V rámci preneseného výkonu štátnej správy obec určuje používanie zvislých a vodorovných značiek a povoľuje vyhradené parkoviská, a to so súhlasom dopravného inšpektorátu (§ 3 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 7 zák. č. 135/1961 Zb.) a v rámci samosprávnej pôsobnosti vyčleňuje úseky (oblasť, kde státie vozidiel je dovolené len na vyznačených parkovacích miestach a za dodržania podmienok) miestnych komunikácií určené na dočasné parkovanie motorových vozidiel (§ 6a zák. č. 135/1961 Zb.). Žalobkyňa označila za nesprávny úradný postup to, že Mesto Prievidza v období od 1.7.2012 do 29.4.2014 nevydalo VZN, ktorým by ustanovilo úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, že VZN č. 148/2013 bolo nezákonne vydané, preto zrušené (po proteste prokurátora), že boli nezákonne vyberané poplatky za parkovanie. Vzhľadom na vyššie odôvodnené, v danej oblasti sa nejedná o prenesený výkon štátnej správy. Žalovaný, v mene ktorého koná Ministerstvo dopravy a výstavby SR, nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v časti žaloby, ktorá sa týka výkonu územnej samosprávy, označenej ako nesprávny úradný postup, a to nevydanie VZN v období od 1.7.2012 do 29.4.2014, vyberanie poplatkov za parkovanie označované nezákonné VZN: VZN č. 148/2013). S poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., je pasívne legitimovaným subjektom Mesto Prievidza, voči ktorému však žaloba nesmeruje.

9. Súd v konaní o náhradu škody uplatňovanej proti Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR z titulu nesprávneho úradného postupu, môže skúmať len dodržanie zákonom stanoveného postupu pri vybavovaní podnetu, t. j. či bol vybavený v lehote stanovenej v zákone č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, či bol podávateľ podnetu upovedomený o spôsobe jeho vybavenia, či prokurátor posúdil všetky rozhodné skutočnosti. Žalobkyňa nepreukázala, že by pri vybavovaní jej podnetov na strane Okresnej prokuratúry Prievidza, na Krajskej prokuratúre Trenčín alebo na Generálnej prokuratúre SR došlo k nesprávne úradnému postupu pri vybavovaní jej podnetov. Okresná prokuratúra Prievidza, Krajská prokuratúra Trenčín, Generálna prokuratúra SR na podnet (i opakovaný podnet) žalobkyne reagovali zákonným spôsobom, plnili si svoje povinnosti, ktoré im vyplývali zo zákona o prokuratúre. Skutočnosť, že Okresná prokuratúra Prievidza podnet žalobkyne zo dňa 24.7.2012 vybavila dňa 19.9.2012 pod č. Pd 120/2012 odložením, bolo na pokyn Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 29.1.2013 pod č. Kd 345/2012 odstránené a Okresná prokuratúra Prievidza uplatnila dňa 27.3.2013 postupom podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z.z. právny prostriedok prokurátorského dozoru, a to protest proti uzneseniu č. 369/2011, č. 370/2011, následne ako Mestské zastupiteľstvo protestu nevyhovelo, podala dňa 25.6.2013 návrh na zrušenie uznesení. Podanie návrhov na dočasné pozastavenie účinnosti uznesení (z právneho hľadiska ide o predbežné/neodkladné opatrenie) č. 369/2011, č. 370/2011 nebolo vzhľadom na znenie ustanovenia § 250zf OSP možné. Súd by mohol uznesením na návrh prokurátora dočasne pozastaviť účinnosť len v prípade všeobecne záväzného nariadenia. O tomto názore Okresná prokuratúra Prievidza upovedomila žalobkyňu. To, že Okresná prokuratúra Prievidza druhú časť podnetu žalobkyne zo dňa 24.7.2012 vybavila dňa 19.9.2012 pod č. Pd 119/2012 odložením, bolo tiež na pokyn Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 29.1.2013 pod č. Kd 52/2013 odstránené, ktorá dala Okresnej prokuratúre Prievidza pokyn pokračovať vo vybavení podnetu a vodítkom mali byť uznesenia č. 369/2011, č. 370/2011 a s tým súvisiace materiály. Na Krajskom súde v Trenčíne boli vedené konania č. 13S 98/2013, č. 13S 99/2013 o zrušení uznesení č.

369/2011, č. 370/2011, čo Okresný prokurátor Prievidza vyhodnotil ako odôvodnený prípad a opakovane ako nadriadený prokurátor predĺžil námestníčke lehotu na vybavenie podnetu žalobkyne, naposledy do 30.6.2014. Uvedené nie je možné vyhodnotiť ako nečinnosť Okresnej prokuratúry Prievidza. Dňa 26.6.2014 Okresná prokuratúra Prievidza upovedomila žalobkyňu, že jej podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri určení použitia dopravných značiek súvisiacich s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, odkladá. Z obsahu podania vyplýva, že prokurátor sa oboznámil so spisovým materiálom, týkajúcim sa určenia používania dopravných značiek na základe uvedeného projektu, s rozhodnutiami, ktorými sa určilo použitie dopravných značiek, že Mesto Prievidza, ako aj bývalý Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza ich určili na základe súhlasného stanoviska Okresného dopravného inšpektorátu Prievidza, že VZN č. 148/2013 bolo zrušené a bolo prijaté VZN č. 153/2014. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 23.1.2014 pod č. Pd 6/2014-3307 riadne upovedomila žalobkyňu o prijatí jej podnetu zo dňa 17.1.2014 na podanie protestu proti VZN č. 148/2011. Z podania Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 21.3.2014 pod č. Pd 6/2014/3307 je možné vyvodiť, že okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona, prešetrila zo zápisnice Mestského zastupiteľstva v Prievidzi, z uznesenia o schválení VZN č. 148/2013 a na základe toho uplatnila právny prostriedok prokurátorského dozoru, a to upozornenie za účelom odstránenia zistenej nezákonnosti a žalobkyňu upovedomila, že jej podnet považuje za vybavený. Podnet vybavila v zákonom stanovenej lehote. Krajská prokuratúra Trenčín dňa 19.12.2014 pod č. 1Kn 324/2014 upovedomila žalobkyňu o prijatí podnetu, a to preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vydaní VZN č. 153/2014 tak, že túto časť podnetu postupuje netrestnému oddeleniu, ktoré ju následne postúpilo Okresnej prokuratúre Prievidza (vecne a miestne príslušná prokuratúra). Z podania Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 16.1.2015 pod č. Pd 205/2014 je možné vyvodiť, že okolnosti rozhodné, či došlo k porušeniu zákona prešetrila zo spisového materiálu Mesta Prievidza, pričom nezistila, že by prijatým VZN č. 153/2014 bolo porušené ustanovenie § 6a zák. č. 135/1961 Zb. a žalobkyňu upovedomila, že jej podnet odkladá. Krajská prokuratúra Trenčín riadne posudzovala podnet žalobkyne zo dňa 14.8.2013, pričom dňa 10.10.2013 pod č. Kc 137/2013 v zákonom stanovenej lehote jej oznámila, že preskúmaním veci nezistila v postupe Okresnej prokuratúry Prievidza pri vybavovaní jej podnetu porušenie zákona, že ustanovenia OSP, ktoré sa vzťahujú na konanie o preskúmanie zákonnosti uznesení mestského zastupiteľstva, nedávajú prokurátorovi oprávnenie podať návrh na dočasné pozastavenie účinnosti napadnutých uznesení č. 369/2011, č. 370/2011, a podnet tým považovala za vybavený. Krajská prokuratúra Trenčín riadne posudzovala podnet žalobkyne zo dňa 6.5.2014, ktorý jej bol postúpený na ďalšie konanie Generálnou prokuratúrou SR a dňa 4.6.2014 pod č. Kd 145/2014 v zákonom stanovenej lehote žalobkyňi oznámila, že jej opakovaný podnet odkladá bez využitia prokurátorského oprávnenia, že síce námestníčka Okresného prokurátora Prievidza mohla reagovať využitím iného právneho prostriedku prokurátorského dozoru (protestu), avšak za relevantnú skutočnosť považuje tú, že prijatím prokurátorského opatrenia (upozornenia) prispela k odstráneniu nezákonnosti, kedy VZN č. 148/2013 bolo zrušené. Podľa názoru súdu, ak Okresná prokuratúra Prievidza upozornením (namiesto protestom) prispela k odstráneniu nezákonnosti, a to k zrušeniu VZN č. 148/2013, nie je možné z toho vyvodiť, že išlo o nesprávny úradný postup. Generálna prokuratúra SR podnet žalobkyne zo dňa 6.5.2014 v časti o preskúmanie zákonnosti postupu námestníčky Okresného prokurátora Prievidza pri vybavovaní podnetu pod č. Pd 6/2014 zo dňa 21.3.2014 postúpila Krajskej prokuratúre Trenčín. O nesprávny úradný postup sa s poukazom na § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. do 31.12.2015, ani v tomto prípade nejedná. Generálna prokuratúra SR dňa 16.6.2014 pod č. VI/2Gd 232/2014 oznámila žalobkyňi, že v súvislosti s jej ďalším opakovaným podnetom, ktorým sa domáha preskúmania postupu a vybavenia jej podnetov Okresnou prokuratúrou Prievidza pod č. Pc 58/2013 a č. Pc 59/2013, ako aj opakovaného podnetu vybaveného Krajskou prokuratúrou Trenčín pod č. Kc 137/2013, si uvedené spisy, ale tiež spis č. Kd 145/2012 vyžiadala, pričom nezistila dôvod na prijatie ďalšieho alebo iného prokurátorského opatrenia a ani na zmenu stanovísk, ktoré jej už boli oznámené, že vybavenie vecí bolo vecne správne. Neboli u nich zistené ani okolnosti o nedôvodnom trvaní dĺžky konania v rámci vybavenia podnetov, a že týmto považuje jej ďalší opakovaný podnet za vybavený. Uvedené zistenia nie sú podkladom pre vyvodenie záveru, že na strane Generálnej prokuratúry SR ide o nesprávny úradný postup. Orgány prokuratúry vybavili podnety žalobkyne v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre.

10. Dňa 13.9.2013 žalobkyňa podala na Ministerstve vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, podnet na začatie trestného stíhania pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mali dopustiť príslušníci OR PZ Prievidza, Okresný dopravný inšpektorát, príslušníci KR PZ Trenčín, Krajský dopravný inšpektorát, ktorí prejednávali priestupky. Vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcia

kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred Banská Bystrica uznesením ČVS: SKIS-304/OISS-V-2013 zo dňa 21.11.2013, vec trestného oznámenia žalobkyne odmietol. Okresná prokuratúra Prievidza uznesením č. 1Pn 768/13-5 zo dňa 19.12.2013 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu zamietla, ako nedôvodnú. Žalobkyňa v podaní zo dňa 06.05.2014 adresovala Generálnej prokuratúre SR podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a z prečinu podvodu na neznámeho páchatela. Krajská prokuratúra Trenčín dané podanie žalobkyne postúpila Okresnej prokuratúre Prievidza. Žalobkyňa bola dňa 10.07.2014 k trestnému oznámeniu vypočutá. OR Policajného zboru Prievidza, Odbor kriminálnej polície trestné oznámenie uznesením ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 5.9.2014 odmietlo, proti ktorému podala žalobkyňa sťažnosť. Vyšetrovateľ dňa 17.9.2014 uznesenie ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 5.9.2014 zrušil a uznesením ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 10.10.2014 znovu trestné oznámenie odmietol. Okresná prokuratúra Prievidza uznesením č. 1Pn 425/2014/3307-17 zo dňa 10.11.2014, sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu zamietla, ako nedôvodnú. Žalobkyňa dňa 25.11.2014 adresovala Generálnej prokuratúre SR podnet na preskúmanie postupu Okresnej prokuratúry Prievidza vo veci č. 1Pn 425/2014/3307. Krajská prokuratúra Trenčín dňa 22.1.2015 pod č. 1Kn 324/2014 oznámila žalobkyňu, že preskúmala vec (spis ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 a spis č. 1Pn 425/2014/3307) a zistila, že jej podnet nie je dôvodný, odkladá ho bez prijatia prokurátorských opatrení a sa stotožňuje s rozhodnutím vyšetrovateľa a prokurátora, že ich považuje za zákonné. Súd prvej inštancie konštatoval, že výsledky vykonaného dokazovania nie sú podkladom pre záver, že by prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza vo veci č. 1Pn 768/2013, č. 1Pn 425/2014/3307 a prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín vo veci č. 1Kn 324/2014 sa dopustili nesprávneho úradného postupu, a to porušenia povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosti, zbytočných prietahov alebo iného nezákonného zásahu do práv žalobkyne. Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza o sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČVS: SKIS-304/OISS-V-2013 zo dňa 21.11.2013 a o sťažnosti proti uzneseniu OR PZ Prievidza, Odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 10.10.2014, rozhodol. V tejto súvislosti prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, zákonnosť konania. Súčasťou práva žalobkyne ako osoby, ktorej sa uznesenia priamo dotýkajú nebolo aj právo, aby jej sťažnosti bolo prokurátorom vyhovené. Prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín sa zákonom stanoveným postupom (§ 31 zákona č. 153/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2015) zaoberal podnetom žalobkyne, rozhodné okolnosti zisťoval z vyšetrovacieho ako aj dozorového spisu a o výsledku vybavenia podnetu ju v zákonom stanovenej lehote upovedomil. V konaní nebol s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. preukázaný ani nesprávny úradný postup vyšetrovateľov Policajného zboru, ktorí predmetné veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odmietli. Žalobkyňa v žalobe za nesprávny úradný postup označila, že prokuratúra sa nepodieľala na príprave novely (zákona č. 388/2013 Z.z.) sporných zákonných ustanovení (§ 6a zák. č. 135/1961 Zb.) a nerealizovala tak preventívne opatrenia zamerané na predchádzanie porušovaniu zákona. Normotvorná činnosť alebo nečinnosť orgánu verejnej moci (orgánu prokuratúry) nemôže byť posudzovaná ako nesprávny úradný postup, preto nie je možné ani vyvodiť zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

11. V rámci preneseného výkonu štátnej správy obec určuje používanie zvislých a vodorovných značiek a povoľuje vyhradené parkoviská, so súhlasom dopravného inšpektorátu. Štát časť svojich právomocí pri výkone štátnej správy vo vyššie uvedenej oblasti delegoval na obec (prenesený výkon štátnej správy), a jej výkon i finančne zabezpečuje. Štát je pasívne vecne legitimovaným subjektom, ak ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu. Použitie dopravných značiek v súvislosti s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza určilo Mesto Prievidza: č. 2.4.1-3266-2012/55758 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 4.7.2012, č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.9.2012 a bývalý Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza: č. AA/2012/00290-007 zo dňa 10.3.2012 (na ceste III/050062), na základe súhlasného stanoviska OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza č. ORPZ-PD-ODI-40-078/2011 zo dňa 14.12.2011 (súdu bolo predložené č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012, č. AA/2012/00290-007 zo dňa 10.3.2012, č. ORPZ-PD-ODI-40-078/2011 zo dňa 14.12.2011). V určení trvalého dopravného značenia v Meste Prievidza č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012 je uvedené, že Mesto Prievidza ako príslušný správny orgán (podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb.) určilo žiadateľovi umiestniť trvalé dopravné značenie pre stavbu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, za dodržania stanovených podmienok, že proti tomuto určeniu trvalého dopravného značenia nie je možné podať riadny opravný prostriedok, že toto určenie trvalého dopravného značenia,

je preskúmateľné súdom. Mesto Prievidza pri určení trvalého dopravného značenia vystupovalo ako orgán verejnej moci. O žiadosti žiadateľa bolo povinné rozhodnúť (či mu určí alebo neurčí umiestniť trvalé dopravné značenie). Z podania č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012 vyplýva spôsob jeho vybavenia. Aj keď nie je označené ako rozhodnutie, ani neobsahuje jeho náležitosti, s poukazom na jeho obsah a vybavenie zo strany orgánu verejnej moci, považuje sa za rozhodnutie. Rozhodnutie č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012, ale ani rozhodnutia č. 2.4.1-3266-2012/55758 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 4.7.2012, č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.9.2012, neboli zrušené ako nezákonné rozhodnutia. Nesprávnym úradným postupom môže byť nevydanie rozhodnutia, nie však vydanie rozhodnutia, u ktorého pri jeho vydaní síce nebol dodržaný správny úradný postup (nepredchádzalo mu vydanie VZN Mestom Prievidza), ale ktoré nebolo príslušným orgánom zrušené. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že sa dňa 4.9.2013 písomnou formou domáhala na Ministerstve dopravy a výstavby SR vykonania kontroly preneseného výkon štátnej správy v oblasti organizovania dopravy, k čomu nedošlo. Ako to už bolo uvedené, obce vyčleňujú úseky miestnych komunikácií určené na dočasné parkovanie motorových vozidiel (§ 6a zákona č. 35/1961 Zb.) v rámci samosprávnej a nie prenesenej pôsobnosti. Ak by aj Ministerstvo dopravy a výstavby SR vykonalo kontrolu, na základe jej výsledkov by nemohlo dôjsť k zrušeniu rozhodnutia o určení použitia predmetných dopravných značiek (v rámci preneseného výkonu štátnej správy, obec určila ich využitie). Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť kumulatívne splnené podmienky, ak čo i len jedna z týchto podmienok nie je splnená, náhradu škody (náhradu nemajetkovej ujmy) nie je možné priznať. Vo vzťahu ku žalovanému nie je preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu. Splnenie ďalších podmienok už súd preto neposudzoval. Žalobkyňa bola uznaná vinnou z priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb., ktorých sa dopustila dňa 19.7.2012, 25.7.2012, 24.6.2013, 26.6.2013, 26.7.2013 porušením povinnosti podľa § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z.. Krajský súd v Trenčíne rozsudkami č. k. 11S 45/2012-44 zo dňa 12.3.2013 a č. k. 13S 282/2014-61 zo dňa 30.3.2016 jej žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o priestupkoch zamietol, ktoré rozhodnutia po podaní odvolania Najvyšší súd SR rozsudkami č. k. 9Sžd 17/2013 zo dňa 28.10.2015 a č. k. 2Sžo 56/2016-87 zo dňa 27.9.2018, potvrdil. Rozhodnutia o dopravných priestupkoch neboli zrušené, ako nezákonné. Zmenu, zrušenie alebo nepriznanie účinkov právoplatnému rozhodnutiu nemožno inak, ako zákonom predpísaným spôsobom. Žalovaný pritom nenesie zodpovednosť za rozhodnutia o dopravných priestupkoch, ani za konanie pred správnym súdom (a s tým spojenú poplatkovú povinnosť). Nárok žalobkyne nie je opodstatnený ani v časti o zaplatenie 232 eur s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, kedy bol žalovaný v konaní úspešný, preto mu súd proti žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Absentuje riadne odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Sa/25/2017, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/23/2013 a sp. zn. 10Sžd/28/2014. Súd nepozná Civilný sporový poriadok, judikatúru ako celok zásadne nečíta, nepozná ani len základy správneho práva (rozdiel medzi výkonom samosprávy a preneseného výkonu štátnej správy). Poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 a sp. zn. II. ÚS 76/07, ktoré sa týkajú práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (II. ÚS 153/2018). Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Čo sa považuje za ustálenú rozhodovaciu prax je obsiahnuté v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017. Takouto judikatúrou sú výlučne 2 rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/23/2013 a sp. zn. 10Sžd/28/2014, ktoré komplexne riešia problematiku zriaďovania parkovacej zóny podľa § 6a ods. 1, 2 cestného zákona, vrátane osadenia sporných dopravných značiek IP 17 (IP 27a) a záväznosti takto osadených dopravných značiek bez vydania VZN o parkovaní pre občanov v meste. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí neriadil ustanovením § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení sa nevysporiadal s celým predmetom sporu, zaoberal sa tým, čo nebolo predmetom sporu a veciam, ktorými sa mal zaoberať (nezákonnosť parkovacej zóny a osadenia dopravných značiek), tým sa úplne vyhol. V dôsledku absencie prehľadného odôvodnenia

obsahuje rozsudok protirečivé vyjadrenia, ktoré žalobkyňa hodnotí ako príklad ohýbania práva. Týmto postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobkyni adekvátnu právnu obranu v odvolacom konaní, nakoľko rozsudok je nepreskúmateľný pre jeho vady v odôvodnení. Prejednávaná vec je skutkovo a právne jednoduchá, pokiaľ si súd ujasní, čo je predmetom sporu, pretože všetky problematické otázky už vyriešila Krajská prokuratúra Trenčín podaním zo dňa 29.01.2013 pod č. Kd/345/2012 a je podporená zhodnou právnou argumentáciou vo vyššie uvedenej judikatúre Najvyššieho súdu SR. Skutkový stav je nesporný. Dňa 01.07.2012 boli v Meste Prievidza na základe projektu vypracovaného spoločnosťou UNIPA, s.r.o. osadené dopravné značky IP27a, IP27b upravujúce reguláciu statickej dopravy, ktoré ukladali povinnosť parkovať len na vyhradených miestach a za finančnú náhradu. Povinnosti z dopravnej značky začala vynucovať Mestská polícia Prievidza a vodičom, ktorí odmietli zaplatiť alebo parkovali mimo vyhradených miest, zablokovala motorové vozidlo blokovacím zariadením a nútila ich zaplatiť pokutu za nerešpektovanie dopravnej značky. Ku dňu osadenia značiek IP27a, IP27b označujúcich zónu s plateným a regulovaným státím, nebolo vydané Mestom Prievidza žiadne VZN, ktoré by v súlade so zákonom ukladalo občanom povinnosti parkovať na vyznačených miestach a umožňovalo vyberať poplatky za parkovanie. Žalobkyni bolo na jej motorové vozidlo opakovane nasadené blokovacie zariadenie a bola sankcionovaná mestskou políciou a dopravnou políciou v dvoch správnych konaniach za dopravné priestupky pre nerešpektovanie zóny s plateným a regulovaným státím. Žalobkyňa sa domáhala súdneho prieskumu zákonnosti vydaných rozhodnutí, ale bezúspešne. Jej základná obrana bola, že parkovacia zóna neexistuje a dopravné značky sú nelegálne. Žalobkyňa podala dňa 29.07.2012 podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza ohľadne parkovacej politiky na Okresnú prokuratúru Prievidza a táto podala proti konaniu mesta protest, čo sa s ním dialo je uvedené v rozsudku, pričom jeho výsledkom je, že dopravné značky stále stoja a žalobkyňa už 9. rok nemôže kedykoľvek zaparkovať pred svojim bytovým domom na Šumperskej ulici. Ku dňu 01.07.2012 platila nasledovná platná úprava dočasného parkovania v mestách, a to čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 3 ods. 2, § 6a ods. 1, 2 zákona č. 135/1961 Zb. (cestný zákon), § 6 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/28/2014: „Osadenie dopravnej značky obcou, resp. jej orgánmi nie je samo o sebe, bez ohľadu na to, o akú značku ide, uložením povinnosti v zmysle tohto článku (čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR). Mesto Nové Zámky na to bolo oprávnené pri výkone miestnej štátnej správy vo veciach miestnych komunikáciách vykonávať prenesený výkon štátnej správy a na miestnych komunikáciách určovať so súhlasom dopravného inšpektorátu použitie dopravných značiek, dopravných zariadení podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. (cestný zákon), podľa ktorého miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c tohto zákona na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií. Na rozdiel od toho však osadenie dopravnej značky IP 17a -parkovacie miesta s plateným státím predpokladá a vyžaduje existenciu žalobcom namietaného VZN Mesta Nové Zámky v zmysle zmocňovacieho ustanovenia § 6a cestného zákona. Je tomu tak z dôvodu, aby mesto pri vyžadovaní plnenie povinnosti platiť za parkovanie, resp. pri jej ukladaní konalo v súlade s uvedeným ústavným článkom - na základe zákona. Ak by tomu tak nebolo, ktokoľvek by mohol osadiť akúkoľvek dopravnú značku s obsahom, ktorý účastníkom cestnej premávky ukladá povinnosť správať sa určitým spôsobom. Odvolací súd v tomto smere už v rozhodnutí sp. zn. 10Sžd/23/2013 uviedol, že k tomu, aby bolo možné postihnúť vodiča za parkovanie na platenom parkovisku bez zaplatenia poplatku za parkovanie, je nevyhnutné v priestupkovom konaní nielen zistiť, či vodič stál na mieste, ktoré je označené za platené parkovisko dopravnou značkou, ale či je také miesto označené právne dovoleným spôsobom v súlade s platnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a to najmä, ak obvinený z priestupku poukazuje na protiprávnosť vyberania poplatku za parkovanie na verejnom priestranstve, teda i zriadenia plateného parkoviska a označenia miesta dopravnou značkou IP-17. V právnom štáte musí mať každý postup i vyberanie parkovného na platenom parkovisku svoju oporu v právnych predpisoch a nemôže byť svojvoľné. Ak dôjde k zriadeniu plateného parkoviska a vyberaniu parkovného za jeho použitie v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, nemôže sa vodič, ktorý ho použije bez zaplatenia parkovného, dopustiť priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP so zreteľom na § 25 ods. 1 písm. o) ZCP, pretože nie je preukázaná subjektívna stránka priestupku“. Žalobkyňa ďalej poukázala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Sa/25/2017. Z judikatúry Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/28/2010 vyplýva, že v žiadnom prípade nemôže byť ochrana subjektívnych práv vylúčená z pôsobnosti súdu alebo iného zákonom stanoveného orgánu. Ak právny poriadok neurčuje, ktorý orgán má poskytnúť ochranu základných práv, týmto orgánom, ktorý je povinný poskytnúť ochranu, je súd.

Možno konštatovať, že pokiaľ sa sudy odmietli zaoberať zákonnosťou zriadenej parkovacej zóny a osadenia dopravných značiek v konaní o priestupkoch, je povinný ochranu pred svojvôľou poskytnúť všeobecný súd. Úprava parkovania je prenesený výkon štátnej správy, dopravné značky, IP27a, IP27b nemôžu byť osadené bez vydania VZN mesta o parkovaní a bez jeho existencie parkovacie miesto nesmie byť osadené dopravnou značkou a ani spoplatnené. Tieto dopravné značky v Meste Prievidza dňa 01.07.2012 osadené na základe rozhodnutia mesta schváleného iba políciou, bez vydania VZN o parkovaní, predstavujú nezákonnosť. Žalobkyňa bola právoplatne sankcionovaná za neexistujúce dopravné priestupky, parkovacia zóna neexistovala, žiadne dopravné značky regulujúce parkovanie neboli osadené na základe zákona. Štát sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil na pokutách za neexistujúce priestupky a žalobkyňa patrí náhrada škody od štátu, bez ohľadu na to, či rozhodnutia o priestupkoch boli alebo neboli súdom zrušené pre nezákonnosť, pretože predmetom sporu nie je nezákonnosť týchto rozhodnutí, ale postup kompetentných pred osadením dopravných značiek, na základe ktorých bola sankcionovaná. Závery súdu prvej inštancie napadnutého rozsudku predstavujú odklon od rozhodovacej praxe, popierajú právnu argumentáciu Najvyššieho súdu SR v citovaných rozhodnutiach, že dočasné parkovanie, vydanie VZN o parkovaní a osadenie dopravných značiek IP27a, IP27b, je výkon samosprávy, čo znamená, že mesto môže robiť so svojim majetkom čo chce a regulovať parkovanie na mestských komunikáciách vyberaním poplatkov bez schválenia cenníka na základe nájomnej zmluvy s treťou osobou podľa svojho uváženia bez kontroly, takéto závery predstavujú narušenie princípu právnej istoty. Súd nijako tieto rozpory nevysvetlil s poukazom na čl. 2 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie na základe argumentácie, že parkovanie je výkon samosprávy označil žalovaného SR v zastúpení Ministerstva dopravy za pasívne nelegitimovanú osobu a zamietol žalobu, čím odňal žalobkyňu právo konať pred súdom, pretože žalobkyňa v rozsahu zodpovednosti za škodu žalovala subjekt, ktorý tam mal byť zo zákona. Orgánom konajúcim v mene štátu je podľa § 4 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, nakoľko parkovanie a cestný zákon patrí do oblasti jeho pôsobnosti a úprava dočasného parkovania, vrátane vydania VZN o parkovaní a osadenia dopravných značiek označujúcich parkovacie zónu je prenesený výkon štátnej správy, čo vyplýva z § 3 ods. 2 cestného zákona a postup zriadenia parkovacej zóny je uvedený v § 6a ods. 1, 2 cestného zákona. Mesto Prievidza nemôže byť pasívne legitimovanou stranou, keď dočasné parkovanie nie je výkonom samosprávy. Keď súd prvej inštancie uzavrel, že Ministerstvo dopravy SR nemá pasívnu vecnú legitimitáciu, nemal čo ďalej rozoberať uplatnenie podmienok náhrady škody a ani polemizovať o tom, čo by žalobkyňa dosiahla písomnou požiadavkou na vykonanie kontroly preneseného výkonu štátnej správy Mestom Prievidza. Súdu zjavne uniklo ustanovenie § 3c cestného zákona, v zmysle ktorého orgány štátneho odborného dozoru dbajú na zabezpečenie ochrany pozemných komunikácií a dozerajú, či sa dodržiavajú povinnosti a podmienky užívania pozemných komunikácií ustanovené týmto zákonom, predpismi vydanými na jeho vykonanie, ako aj opatrenia cestných správnych orgánov. Súd sa zaoberal odôvodňovaním toho, či je oprávnený skúmať obsah vydania VZN obcou, pričom tohto sa žalobkyňa nedomáhala. Už len tento postup súdu prvej inštancie je postačujúci pre zrušenie rozsudku. Súd tiež nezákonne zamietol žalobu v časti proti žalovanej v zastúpení Generálnej prokuratúry SR. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že v prípade nelegálnej parkovacej zóny si prokuratúra neplnila svoje povinnosti stanovené v § 3 ods. 1 zákona o prokuratúre a odignorovala povinnosti stanovené v § 3 ods. 2 tohto zákona, kedy bola povinná vykonať opatrenia na predchádzanie porušeniu zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Súd sa nemal zaoberať počtom prokuratúrou popísaných hárkov, ale mal skúmať aké mali tieto výsledný efekt. Mal teda porovnať obsah podnetu žalobkyne, vyhodnotiť rozsah a dobu porušovania zákona mestom, ak k nemu došlo, zaoberať sa zákonnosťou postupu mesta pri osadení značiek bez vydania VZN, vymáhania nelegálnych poplatkov za parkovanie a vyhodnotiť, aký postup podľa zákona o prokuratúre bol použitý, aký rozsah právomoci prokuratúra mala a vyhodnotiť jeho efektívnosť. V rozsudku sa nenachádza zmienka o tom, ako prokuratúrou popísané stohy papiera ochránili subjektívne práva žalobkyne, ako prokuratúra chránila záujmy verejnosti pri regulácii parkovania a z obsahu podnetu je zrejmé že prokuratúra konštatovala porušenie práva, ale nevyvodila žiadnu trestnoprávnu ani inú zodpovednosť. Práve naopak, ochraňovala podvodníkov vyberajúcich nezákonné poplatky, proti policajtom nasadzujúcim papuče nič nepodnikla, viacnásobným odkladaním podnetu žalobkyne v časti napádaných ilegálnych značiek, dokonca v rozpore s § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre, nezjedнала žiadnu nápravu protiprávneho stavu. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že orgány prokuratúry vybavili podnety žalobkyne v súlade so zákonom o prokuratúre, tak závery súdu, že parkovanie je výkon samosprávy, nemôžu obstáť a bolo potrebné konštatovať nezákonnosť vybavenia podnetu žalobkyne a závažné porušenie povinnosti zo strany prokuratúry.

Súd prvej inštancie pokračuje neuveriteľným spôsobom a konštatovaním, že prokurátor pri využití prostriedkov prokurátorského dozoru nemá oprávnenie dávať záväzné pokyny na odstránenie zistených nedostatkov, ani ukladať sankcie za zistené porušenie zákona, nemá oprávnenie dávať záväzné pokyny príslušníkom polície, ani zasahovať do ich činnosti a odstrániť dopravné značky. Žalobkyňa poukázala na to, že prokurátor je strážcom zákonnosti, má aj iné prostriedky než prokurátorský dozor, napr. § 30 zákona o prokuratúre, ktoré mu dávajú kompetencie, o ktorých súd prvej inštancie zjavne nemá ani poňatie a mali zabrániť tomu, aby žalobkyňa bola sankcionovaná za neexistujúce dopravné prostriedky. V zmysle uvedeného má prokurátor oprávnenie vstúpiť do budovy Mestského úradu a mestskej polície, ktorá je jeho organizačnou zložkou, aj do priestorov dopravnej polície a v rámci previerky zachovávanía zákonnosti vyžiadať si akékoľvek priestupkové a iné spisy na kontrolu, upozorniť policajtov na to, že porušujú zákon, čo prokurátor neurobil. Pokiaľ sú niekde ilegálne dopravné značky, prokurátor je povinný použiť všetky zákonné prostriedky, aby boli odstránené a zabezpečila sa rýchla ochrana práv občanov. Prokuratúra mala stíhať podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre osoby podozrivé z vykonávania trestnej činnosti, ak by tak urobila, je jasné, že nelegálne značky by zmizli. V dôsledku jej nečinnosti bola žalobkyňa sankcionovaná opakovane za neexistujúce dopravné priestupky. Prokuratúra si neplnila a ani neplní svoje povinnosti vyplývajúce z § 4 ods. 1 písm. g) zákona o prokuratúre, pretože podporovala kriminalitu a nepodieľala sa na odstraňovaní jej príčin. Preto závery súdu o zamietnutí žaloby v tejto časti sú nepodložené a predčasné. Nakoľko súd prvej inštancie pochybil už pri skúmaní prvého predpokladu zodpovednosti za škodu, neskúmal ani ostatné predpoklady zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, odňal žalobkyni právo konať pred súdom, preto žiadala zrušiť napadnutý rozsudok pre porušenie zákona a nepreskúmateľnosť.

13. Žalovaný v zastúpení Ministerstva dopravy a výstavby SR sa písomne vyjadril k odvolaniu žalobkyne a uviedol, že namieta odvolanie žalobkyne v celom rozsahu. Zo samotného textu odvolania si nie je možné nevšimnúť, že žalobkyňa považuje z titulu, že je sama sudkyňou, akýkoľvek iný právny názor sudcu odlišný od toho jej za rozporný zo zákonom. Žalovaný považuje rozhodnutie súdu za vecne správne. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe namietal svoju pasívnu legitímáciu z dôvodu, že v rámci preneseného výkonu štátnej správy obec určuje používanie zvislých a vodorovných značiek pre vyhradenie parkovacích miest so súhlasom dopravného inšpektorátu (§ 3 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 7 cestného zákona) a v rámci výkonu samosprávy obec VZN vyčleňuje úseky miestnych komunikácií určené na dočasné parkovanie vozidiel (§ 6a ods. 1 cestného zákona). S poukazom na uvedené nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom v tej časti žaloby, ktorá sa týka výkonu územnej samosprávy, t.j. Mestom Prievidza vydaného VZN o dočasnom parkovaní motorových vozidiel. Keďže predmetné VZN bolo vydané v rámci výkonu územnej samosprávy, žalovaným subjektom by mala byť sama obec s odkazom na § 14 zákona č. 514/2003 Z. z.. Argumenty žalobkyne od odklonu predmetu sporu a dávanie odpovedí na otázky, ktoré nikto nežiadal vysvetliť, žalovaný považuje za nedôvodné. Súd sa musí najprv vysporiadať s námietkou pasívnej vecnej legitímácie, preto nie je možné túto skutočnosť označovať za zaoberanie sa niečím čo nebolo predmetom sporu. So vznesenou námietkou nedostatku pasívnej legitímácie sa súd obšírne vysporiadal v bodoch 207 až 233 rozsudku. V logickej následnosti na právne predpisy upravujúce výkon pôsobnosti obce, t.j. zákon č. 461/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v znení účinnom ku dňu 01.01.2002 a tiež nasledujúcim obdobím, zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení účinnom ku dňu 01.08.2011 a v nasledujúcom období, vyslovil právny názor, že v rámci preneseného výkonu štátnej správy obec určuje používanie zvislých a vodorovných značiek a povoľuje vyhradené parkoviská, a to so súhlasom dopravného inšpektorátu (§3 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 7 zák. č. 135/1961 Zb.) a v rámci samosprávnej pôsobnosti vyčleňuje úseky (oblasť, kde státie vozidiel je dovolené len na vyznačených parkovacích miestach a za dodržania podmienok) miestnych komunikácií určené na dočasné parkovanie motorových vozidiel (§ 6a zák. č. 135/1961 Zb.). Na základe uvedeného súd správne skonštatoval, že žalovaný, v mene ktorého koná Ministerstvo dopravy a výstavby SR, nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v časti žaloby, ktorá sa týka výkonu územnej samosprávy (nevydanie VZN v období od 01.07.2012 do 29.04.2014, vyberanie poplatkov za parkovanie označované ako nezákonné VZN č. 148/2013). S poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., je pasívne legitimovaným subjektom Mesto Prievidza, voči ktorému však žaloba nesmeruje. Nie je možné súhlasiť ani s námietkou žalobkyne, že súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 10Sžd/28/2014, nakoľko zhodný názor vyslovil aj súd v bode 233 rozsudku, kedy konštatoval, že v priebehu konania žalobkyňa poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd 28/2014, z tohto rozhodnutia však vyplýva, že mesto pri výkone štátnej

správy vo veciach miestnych komunikácií bolo oprávnené vykonávať prenesený výkon štátnej správy a na miestnych komunikáciách určovať so súhlasom dopravného inšpektorátu použitie dopravných značiek, dopravného zariadenia podľa § 3 ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb.. Uvedené nie je v rozpore s tým, čo súd uviedol v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozsudku. Žalovaný je v zmysle rozsudku súdu pasívne legitimovaným subjektom len pokiaľ ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu, t.j. určovanie používania zvislých a vodorovných značiek, povoľovanie vyhradených parkovísk so súhlasom dopravného inšpektorátu. Súd sa preto v rozsudku ďalej zaoberal len nárokom na náhradu škodu, splnením podmienok na jeho uplatnenie, len vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu, a to určovanie používania zvislých a vodorovných značiek, povoľovanie vyhradených parkovísk so súhlasom dopravného inšpektorátu. Aj v tomto prípade však bola z jeho strany správne konštatovaná neexistencia nesprávneho úradného postupu, keď súd uviedol, že v určení trvalého dopravného značenia v Meste Prievidza č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.03.2012 je uvedené, že Mesto Prievidza ako príslušný správny orgán aj podľa § 3 ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb., určilo žiadateľovi umiestniť trvalé dopravné značenie pre stavbu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza. Z podania č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.03.2012 vyplýva spôsob jeho vybavenia, aj keď nie je označené ako rozhodnutie, s poukazom na jeho obsah a vybavenie zo strany orgánu verejnej moci, považuje sa za rozhodnutie. Rozhodnutie č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.03.2012, ale ani rozhodnutia č. 2.4.1-3266-2012/55758 zo dňa 26.03.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 04.07.2012, č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.09.2012, neboli zrušené ako nezákonné rozhodnutia. Súd v konaní o náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci, nie je oprávnený skúmať ako predbežnú otázku zákonnosť rozhodnutia. Pokiaľ rozhodnutie nie je príslušným orgánom zrušené, platí prezumpcia jeho správnosti. Žalovaný považuje postup súdu po tom, ako zistil, že nie je splnená podmienka existencie nesprávneho úradného postupu, t.j. neskúmanie existencie škody a príčinnej súvislosti, za správne a logické. Ak neexistuje nesprávny úradný postup, nie je možné prepojiť v príčinnej súvislosti vznik škody a nesprávneho úradného postupu. Žalovaný považuje námietku žalobkyne ohľadom nezákonnosti rozsudku súdu za nedôvodnú a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

14. Žalovaný v zastúpení Generálnej prokuratúry SR vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na to, že žalobkyňa podala žalobu na náhradu škody, kde za žalovaných označila SR, v mene ktorej konajú Ministerstvo dopravy a výstavby SR a Generálna prokuratúra SR. Žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup z titulu vybavenia jej podnetov Okresnou prokuratúrou Prievidza pod sp. zn. Pd 120/12, sp. zn. Pd 18/13, sp. zn. Pd 19/13, sp. zn. Pd 23/13, sp. zn. Pc 58/13, sp. zn. Pc 59/13, sp. zn. Pd 6/14/3307, sp. zn. Pd 205/14/3307 a sp. zn. 1Pn 425/14/3307, Krajskou prokuratúrou Trenčín pod sp. zn. Kd 345/12, sp. zn. Kd 52/13, sp. zn. Kc 137/13, sp. zn. 1Kn 324/14/3300 a Generálnou prokuratúrou SR pod sp. zn. VI/2 Gd 232/14/1000. Nárok na náhradu škody, ktorej sa žalobkyňa domáhala, opierala o zákon č. 514/2003 Z.z., z ktorého ustanovenia § 3 ods. 1 vyplýva, za akých podmienok dochádza k zodpovednosti štátu pri náhrade škody spôsobenej orgánmi verejnej moci. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu spôsobenej škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje kumulatívne splnenie predpokladov, a to nesprávny úradný postup štátneho orgánu, vznik škody a príčinná súvislosť. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 126/2009. V priebehu konania žalobkyňa vo vzťahu ku Generálnej prokuratúre SR nepreukázala existenciu nezákonného rozhodnutia ani nesprávneho úradného postupu, ani príčinnú súvislosť medzi nimi a vzniknutou škodou. Nespokojnosť žalobkyne so spôsobom vybavenia jej podnetov na prokuratúre neznamená nesprávny úradný postup, pretože podľa ustálenej judikatúry súd môže z titulu nesprávneho úradného postupu skúmať iba dodržiavanie zákonom stanoveného postupu pri vybavovaní podnetu. Teda či podnet bol vybavený v lehote stanovenej zákonom, či bol podávateľ podnetu o spôsobe vybavenia podnetu upovedomený a či prokurátor prešetril všetky okolnosti. Súd nie je oprávnený preskúmať dôvody nevyhovenia podnetu, a teda ani správnosť posúdenia, či na podanie protestu alebo iných právnych prostriedkov dozoru prokurátora boli alebo neboli splnené podmienky (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 40/2001, sp. zn. I.ÚS 38/2002, sp. zn. II.ÚS 811/20174, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/219/2014). Žalovaný sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde súd jednoznačne skonštatoval, že v rámci vybavovania podnetu žalobkyne nie je možné hovoriť o rozhodovaní o jej právach, právom chránených záujmoch. Výsledkom vybavenia podnetu nie je konštitutívne a ani deklaratórne rozhodnutie o právach podávateľa alebo právom chránených záujmoch alebo zmena pozície podávateľa podnetu. Prokurátor nie je oprávnený dávať záväzné pokyny pri výkone dozoru podľa § 20 a nasl. zákona č. 153/2001 Z.z. príslušníkom mestskej polície. Nie je oprávnený ani nariadiť odstránenie žalobkyňou namietaných dopravných značiek.

Na podanie protestu prokurátora alebo na vybavenie veci spôsobom ako si žiadala žalobkyňa neexistuje právny nárok. Nespokojnosť žalobkyne so spôsobom jej vybavenia podnetov neznamená, že na strane žalovaného došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovaný pri vybavovaní veci na základe podnetov žalobkyne postupoval v danej veci riadne, včas a v súlade s platnými právnymi predpismi. Celý spor vedený žalobkyňou sa javí ako jej snaha o sanáciu predchádzajúcich rozhodnutí súdov, v ktorých nebola úspešná. Celé dokazovanie bolo z jej strany zamerané na preukazovanie jej názorov súvisiacich so sporom týkajúcim sa parkovania. Vyplýva to aj z podaného odvolania žalobkyne, ktorá vidí v rozhodnutí súdu prvej inštancie rozpor s článkom 2 ods. 1, 2 CSP, nakoľko podľa nej absentuje riadne odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít ako rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Sa/25/2017 a ďalších, pričom predmetom daného sporu bola žaloba o náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a nie preskúmvanie osadenia dopravných značiek a parkovanie. Vzhľadom na uvedené, nemohlo zo strany súdu dôjsť k odklonu od ustálenej judikatúry a ani narušeniu princípu právnej istoty. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal s vykonanými dôkazmi, podrobne zistil stav veci a na základe neho v súlade so zákonom rozhodol. S poukazom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. Intervenient vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že súd sa nevysporiadal s celým predmetom sporu, ani s právnou argumentáciou žalobkyne, nezaoberal sa nezákonnosťou zriadenia parkovacej zóny a osadenia dopravných značiek. Nesprávny úradný postup, ktorému sa žalobkyňa v odvolaní obšírne venuje, je len jednou z viacerých podmienok, ktoré musia byť pre jej úspech v tomto konaní splnené. Predmetom konania nie je zákonnosť zriadenia parkovacej zóny, či osadenia dopravných značiek, ale náhrada nemajetkovej ujmy a skutočnej škody, ktoré mali vzniknúť ako následok žalobkyňou tvrdeného nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup súd preskúmal ako otázku, ktorá mala význam pre konečné rozhodnutie a z vyčerpávajúceho odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že sa s touto otázkou súd riadne zaoberal, plne vysporiadal a dospel k záveru, že existencia nesprávneho úradného postupu preukázaná nie je, s čím sa intervenient plne stotožňuje. Aj v prípade, ak by súd skonštatoval, že parkovacia zóna nie je zriadená v súlade s právom a došlo k nesprávnemu úradnému postupu, žalobkyňa stále nepreukázala splnenie všetkých ostatných podmienok (vznik samotnej škody, nemajetkovej ujmy, príčinná súvislosť), ktorých existencia je nevyhnutná pre jej úspech konaní a ktoré musia byť splnené kumulatívne. Žalobkyňa za skutočnosti odôvodňujúce jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy označila zhoršenie zdravotného stavu, ktoré pripisovala zavedeniu parkovacej politiky Mesta Prievidza a údajné zhoršenie jej povesti. Čo sa týka zdravotného stavu, v konaní žalobkyňa doložila zopár lekárskejších správ, z ktorých vyplýva, že má isté zdravotné problémy, avšak príčina vzniku týchto problémov v nich uvedená nie je a žalobkyňa nepreukázala, že by tieto vznikli v príčinnej súvislosti so zavedením parkovacej politiky mesta Prievidza. Práve naopak, na poslednom pojednávaní dňa 10.08.2021 žalobkyňa sama uznala, že v čase, kedy ide do práce a vracia sa z práce, už parkovanie spoplatnené nie je, preto zavedenie parkovacej politiky nemôže mať vplyv na zdravotný stav žalobkyne. Okrem toho, sama žalobkyňa priznala, že trvalý pobyt na Šumperskej ulici už prehlásený má, no napriek tomu si nepožiadala o vydanie rezidentskej karty. Žalobkyňa sa opakovane priznala, že jej bol od lekára uložený zákaz nosiť ťažké veci, avšak napriek všetkému tento zákaz nerešpektovala. Jedná sa o porušenie prevenčnej povinnosti žalobkyňou a kvôli uvedenému nemôže niekto iný zodpovednosť za jej zdravotný stav. Keď žalobkyňa mala od lekára informáciu, že nemôže nosiť ťažké veci, mala svojej ujme na zdraví predísť tak, že ťažké veci nosiť nebude. Z lekárskejších správ žalobkyne nevyplýva súvis medzi jej zdravotným stavom a zavedením parkovacej politiky Mesta Prievidza. Žalobkyňa tiež nepreukázala, že by v dôsledku zavedenia parkovacej politiky došlo k zhoršeniu jej povesti ako sudkyne, keď z predložených dôkazov (vyjadrenie predsedu OS TN z 28.07.2021) vyplýva, že jej nadriadení sú s ňou spokojní. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nepreukázala ani jednu podmienku podstatnú pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Čo sa týka náhrady škody, ani jedno rozhodnutie, ktorým boli žalobkyňi uložené pokuty, na základe ktorých žiada náhradu škody, nekonštatovalo nezákonnosť uloženia pokút a nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktoré by konštatovalo nelegálnosť a neplatnosť osadenia dopravných značiek. V uvedenej otázke rozhodoval Najvyšší súd SR (sp. zn. 9Sžd/17/2013, sp. zn. 2Sžo 56/2016) aj Ústavný súd SR (sp. zn. II ÚS 305/2016, sp. zn. II.ÚS/8/2019). Vzhľadom na uvedené nemôže obstať tvrdenie žalobkyne, že bola právoplatne sankcionovaná za neexistujúce priestupky a nič neporušila, nakoľko nemôže mať nárok na náhradu škody, keď neboli zmenené ani zrušené právoplatné rozhodnutia, ktorými jej boli uložené pokuty. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré odkazovala žalobkyňa ako na judikatúru aplikovateľnú na tento prípad, neboli publikované v

Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. K týmto rozhodnutiam sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozsudku č.k. 2Sžo 56/2016- 87 zo dňa 27.09.2018 tak, že právny názor v rozhodnutí 10Sžd/28/2014 nie je konštantný názor Najvyššieho súdu, preto nemôže ísť o ustálenú judikatúru. Žalobkyňa v odvolaní popisovala, ako mal postupovať súd vo vzťahu k žalovanému- Generálnej prokuratúre, pričom sťažnosti žalobkyne skúmala Generálna prokuratúra a všetky odmietla ako neopodstatnené a nie je úlohou súdu, aby skúmal a hodnotil postup Generálnej prokuratúry. Intervenient má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Vyčerpávajúce odôvodnenie samo o sebe preukazuje, že súd sa celým sporom riadne zaoberal, vykonané dokazovanie bolo naozaj precízne, dôkladné a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala nesprávny úradný postup. Intervenient navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

17. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

18. Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Na účely tohto zákona výkon verejnej moci predstavuje rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, kedy orgánom verejnej moci je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci (§ 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z.). Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Zákon č. 514/2003 Z.z. podáva stručnú definíciu pojmu orgán verejnej moci (§ 2 písm. b/) a pojmu výkon verejnej moci (§ 2 písm. a/). V zmysle týchto ustanovení treba verejnú moc chápať ako vynucovanie vôle vyjadrujúcej verejný záujem voči určitým subjektom (jednotlivcom, sociálnym skupinám). Pri výkone verejnej moci dochádza k autoritatívnemu rozhodovaniu o právach a povinnostiach týchto subjektov, či už priamo alebo sprostredkovane. Významným znakom výkonu verejnej moci je, že subjekt, o ktorého právach a povinnostiach orgán verejnej moci koná (rozhoduje), nie je v rovnoprávnom postavení s orgánom verejnej moci. Medzi tým, kto vykonáva verejnú moc a tým, voči komu je táto moc vykonávaná, je tzv. vrchnostenský vzťah. Kritériom pre posúdenie, či ide o výkon verejnej moci orgánom verejnej moci, je skutočnosť, či tento orgán koná a rozhoduje o právach a povinnostiach tých, voči ktorým má podľa zákona vykonávať verejnú moc (voči ktorým má plniť svoje úlohy orgánu verejnej moci) a či výsledok jeho konania je vynútiteľný verejnou mocou. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje, čo treba rozumieť pod pojmom úradný postup. O úradný postup

orgánu verejnej moci však pôjde spravidla v prípade postupu osôb, ktoré sú s orgánom verejnej moci v určitom právnom vzťahu, plnia jeho úlohy a ich postup je zameraný na výkon verejnej moci. Podmienkou aplikácie § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. teda je, že ten, koho zákon označuje za orgán verejnej moci, v konkrétnom prípade vystupuje ako orgán verejnej moci a uplatňuje (vykonáva) verejnú moc. Zákon definuje nesprávny úradný postup ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Z takto vymedzeného pojmu nesprávny úradný postup vyplýva, že ide o postup porušujúci pravidlá konania (počínania, správania) orgánu verejnej moci. Podľa konkrétnych okolností toho-ktorého prípadu pôjde o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Keďže úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého smeruje postup orgánu verejnej moci. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej orgán verejnej moci nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť orgánu verejnej moci alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

19. Z prejednávanej veci vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči štátu v zastúpení Ministerstva dopravy a výstavby SR náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z., z dôvodu, že Mesto Prievidza nevydalo VZN o parkovaní v čase od 01.07.2012 do 29.04.2014, ktorým by upravilo úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, že boli nezákonne vyberané poplatky za parkovanie a VZN č. 148/2013 Mesta Prievidza bolo nezákonne vydané a po proteste prokurátora zrušené. Skôr, ako súd prvej inštancie posudzoval splnenie podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci, zaoberal sa námietkou žalovaného v zastúpení Ministerstva dopravy a výstavby SR týkajúcej sa pasívnej vecnej legitímácie, ktorú podľa odvolacieho súdu posúdil vecne správne.

20. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnou pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba.

21. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce.

22. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obec a na vyššie územné celky, obec a samosprávny kraj zabezpečujú plnenie svojich úloh (§ 2 a 3) z vlastných zdrojov. Na prenesený výkon štátnej správy sa im poskytujú prostriedky štátneho rozpočtu podľa osobitného zákona, ods. 2 ak zákon pri úprave pôsobnosti obce alebo vyššieho územného celku (samosprávneho kraja) neustanovuje, že ide o prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce alebo vyššieho územného celku (samosprávneho kraja).

23. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií.

24. Podľa § 6a ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len „parkovacie miesta“), ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie

miesta musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia. Podľa § 6a ods. 2 prvá veta, prevádzkou parkovacích miest podľa odseku 1 môže obec poveriť aj inú právnickú osobu ako v § 3d ods. 5 písm. d). Podľa § 6a ods. 3, výnos úhrad za dočasné parkovanie motorových vozidiel je príjmom obce; to neplatí, ak je prevádzka parkovacích miest zabezpečovaná podľa odseku 2, keď predmetný výnos úhrad za dočasné parkovanie je príjmom na prevádzku parkovacích miest poverenej právnickej osoby.

25. V zmysle ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení je obec samostatným územným samosprávnym celkom (keď vykonáva vlastnú samosprávnú pôsobnosť) a správnym celkom SR (zabezpečuje výkon prenesenej pôsobnosti ako nepriamy vykonávateľ štátnej správy). Vymedzenie samosprávy obce a prenesenej pôsobnosti obce je v zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení založené na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého samosprávná pôsobnosť obce je uprednostnená pred prenesenou pôsobnosťou obce. Toto ustanovenie predstavuje základné interpretačné pravidlo pre identifikáciu povahy pôsobnosti obce, resp. pre určenie toho, či ide o výkon samosprávy obce, alebo prenesený výkon štátnej správy. Pri rozdelení pôsobnosti obce zákonodarca vychádza z premisy, že zákon pri úprave pôsobnosti obce v konkrétnom prípade ustanoví, či ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce alebo prenesenú pôsobnosť štátnej správy. V súlade s princípmi moderného konštitucionalizmu má byť prevažná časť miestnych záležitostí zverená do samosprávnej pôsobnosti obce a len v prípade, ak by zverenie určitej miestnej záležitosti do samosprávy obce nebolo účelné, osobitný zákon takúto úlohu zverí do preneseného výkonu štátnej správy, ktorej vykonávateľom je obec. Princíp subsidiarity je doplnený o princíp decentralizácia s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, v zmysle ktorého obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnou pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba. Zákonodarca v danom ustanovení, rešpektujúc majetkovú autonómiu obce, vyhradzuje vlastnú správu obce a nakladanie s jej majetkom do výlučnej samosprávnej pôsobnosti obce. Výlučnosť sa prejavuje vo vzťahu k všetkým úkonom týkajúcim sa správy obce a nakladania s obecným majetkom. Deľbu ostatných úloh zverených obecnej samospráve pod samosprávnou alebo prenesenú pôsobnosť ponecháva zákonodarca na ďalšiu zákonnú konkretizáciu. Rozdiel medzi plnením úloh v rámci preneseného výkonu štátnej správy obcou a plnením úloh spadajúcich do samosprávnej pôsobnosti obce sa prejavuje aj v identifikácii pôvodcu finančného krytia výkonu verejnej správy. Financovanie preneseného výkonu štátnej správy vyplýva zo základnej premisy, podľa ktorej, ak štát z pozície ústavodarcu a zákonodarcu rozhodne o využití orgánov inej verejnoprávnej korporácie na plnenie svojich úloh, musí plnenie týchto úloh aj finančne zabezpečiť, kedy v zmysle čl. 71 ods. 1 druhá veta Ústavy SR „náklady takto preneseného výkonu štátnej správy uhradza štát“, čo sa premietlo aj do ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., podľa ktorého s prenesením úloh na obec štát poskytne obci potrebné finančné a iné materiálne prostriedky. Demonštratívnym spôsobom ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. vymedzuje úseky samosprávnej pôsobnosti obce a základné úlohy obce pri výkone samosprávy, pričom ide o konkretizáciu generálnej zásady subsidiarity, v zmysle ktorej orgány miestnej samosprávy majú plné právo konať vo všetkých veciach, ktoré nie sú vyňaté z ich pôsobnosti a zverené štátu alebo nie sú v pôsobnosti inej právnickej osoby alebo fyzickej osoby. Dôležitým kritériom na vymedzenie pojmu územná samospráva je čl. 65 Ústavy SR, podľa ktorého je obec právnická osoba, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a so svojimi finančnými prostriedkami. Obec financuje svoje potreby predovšetkým z vlastných príjmov a zo štátnych dotácií. V ustanovení § 4 ods. 3 písm. f) zákona č. 369/1990 Zb. zákonodarca zveruje obci plnenie úloh na úseku starostlivosti o životné prostredie, konkrétne vo vzťahu k umelo vytvoreným zložkám životného prostredia. Ide o komunikácie a verejné priestranstvá, obecný cintorín, obecné zariadenia, kultúrne pamiatky, pamiatkové územia a iné pamätihodnosti obce, resp. ide o plnenie úloh obce na úseku miestnych komunikácií, verejných priestranstiev, atď.. Pri vymedzení úloh obce vo veciach pozemných komunikácií sa stretáva samosprávná pôsobnosť obce i prenesená pôsobnosť obce. Výstavbu a údržbu miestnych komunikácií možno rešpektovať ako samosprávnou pôsobnosť obce. Obce zabezpečujú plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií. Miestne komunikácie sú v zásade vo vlastníctve obce. Správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie v obecnom vlastníctve obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené. Obec ako správca miestnych a účelových komunikácií vo vlastníctve obce je povinná splniť najmä generálnu povinnosť

uloženú cestným zákonom, t.j. povinnosť udržiavať pozemné komunikácie v stave zodpovedajúcom účelu, na ktorý sú určené. Obec plní na úseku pozemných komunikácií významné pôsobnosti aj pri prenesenom výkone štátnej správy. Obec zabezpečuje prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy v prípade naplnenia dvoch kumulatívne stanovených ústavných podmienok, a to výkon konkrétnej úlohy štátnej správy bol na obec prenesený zákonom a štát uhradza náklady preneseného výkonu pôsobnosti štátnej správy. Základný rozsah výkonu prenesenej pôsobnosti štátnej správy na obce vyplýva zo zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v znení neskorších predpisov. Ďalšie oblasti výkonu prenesenej pôsobnosti štátnej správy na obce dopĺňajú osobitné predpisy. Podľa platnej právnej úpravy možno do výkonu prenesenej pôsobnosti štátnej správy na obce zaradiť pôsobnosť na úseku pozemných komunikácií. V rámci preneseného výkonu štátnej správy obec a) podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určuje použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľuje vyhradené parkoviská, prejednáva priestupky podľa § 22c cestného zákona na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií, b) podľa § 22a cestného zákona ukladá sankcie, c) podľa § 3a ods. 4 cestného zákona vykonáva pôsobnosť špeciálneho stavebného úradu pre miestne komunikácie a účelové komunikácie podľa stavebného zákona, d) podľa § 3c cestného zákona vykonáva štátny odborný dozor nad miestnymi komunikáciami a účelovými komunikáciami.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie § 6a ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) predstavuje oprávnenie obce na účely organizovania dopravy zriadiť na svojom území dočasné parkovanie motorových vozidiel vydaním všeobecne záväzného nariadenia, ktoré je potrebné považovať za výkon samosprávnej pôsobnosti obce a nie za prenesený výkon štátnej správy, nakoľko ide o plnenie úlohy obcou pri regulácii parkovania na svojom území, ktoré sa priamo dotýka života obyvateľov danej obce, obec tak vykonáva vlastnú správu a nakladanie s jej majetkom (miestne komunikácie) aj s poukazom na § 4 ods. 3 písm. f) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, kedy obec pri výkone samosprávy zabezpečuje výstavbu, údržbu miestnych komunikácií a vykonáva správu miestnych komunikácií. Výkon samosprávy obce pri regulácii a určení dočasného parkovania motorových vozidiel na svojom území na základe vydania všeobecne záväzného nariadenia je zrejмый aj z aplikácie interpretačného pravidla ustanoveného v § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, v zmysle ktorého, ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce, pričom reguláciu dočasného parkovania obcou zákon neprehlásil za plnenie úlohy štátnej správy. V danom prípade prenesený výkon štátnej správy pri zriadení dočasného parkovania obcou na svojom území nevyplýva ani z ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), kedy obec vykonáva prenesenú pôsobnosť štátnej správy len pri určení používania zvislých, vodorovných značiek a s tým spojeným povolením vyhradených parkovísk na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách. Neboli tak kumulatívne naplnené obidve požiadavky na prenesený výkon štátnej správy v prípade zriadenia dočasného parkovania obcou, teda výkon danej úlohy nebol na obec prenesený zákonom a štát neposkytuje obci finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu, kedy obec zabezpečuje plnenie svojich samosprávnych úloh, ako aj v prípade zriadenia dočasného parkovania motorových vozidiel na svojom území, z vlastných finančných zdrojov. Žalobkyňa domáhajúca sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. označila za nesprávny úradný postup skutočnosť, že Mesto Prievidza nevydalo VZN o parkovaní v čase od 01.07.2012 do 29.04.2014, ktorým by upravilo dočasné parkovanie motorových vozidiel, že boli nezákonne vyberané poplatky za parkovanie a VZN č. 148/2013 Mesta Prievidza bolo nezákonne vydané a po proteste prokurátora zrušené a za žalovaného označila Ministerstvo dopravy a výstavby SR, ktorý ani podľa odvolacieho súdu nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko regulácia a určenie dočasného parkovania motorových vozidiel upraveného všeobecným záväzným nariadením obcou (v danom prípade Mestom Prievidza) nie je preneseným výkonom štátnej správy, ako namietala žalobkyňa, uvedená úloha nespadá tak pod pôsobnosť Ministerstva dopravy a výstavby SR, ale ide o výkon samosprávy obce a pasívne vecne legitimovaným subjektom je Mesto Prievidza podľa ustanovenia § 10 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Súd prvej inštancie tak správne zamietol žalobu v tejto časti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

27. Čo sa týka žalobkyňou namietaného nezákonného osadenia dopravných značiek IP 27a, IP 27b vo vzťahu k Ministerstvu dopravy a výstavby SR, odvolací súd nemôže ani v danom prípade konštatovať nezákonnosť, nakoľko dopravné značky IP 27a, IP 27b označujúce parkovacie zóny boli za dodržania

stanovených podmienok určené ako trvalé dopravné značenie Obvodným úradom pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza č. AA/2012/00290-007 zo dňa 10.03.2012, a to na základe súhlasného stanoviska Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza č. ORPZ-PD-ODI-40-078/2011 zo dňa 14.12.2011. Použitie dopravných značiek v súvislosti s projektom Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza určilo Mesto Prievidza: č. 2.4.1-3266-2012/55758 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 4.7.2012, č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.9.2012 a bývalý Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Prievidza: č. AA/2012/00290-007 zo dňa 10.3.2012 (na ceste III/050062), na základe súhlasného stanoviska Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza č. ORPZ-PD-ODI-40-078/2011 zo dňa 14.12.2011. V Určení trvalého dopravného značenia v Meste Prievidza č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012 je uvedené, že Mesto Prievidza ako príslušný správny orgán aj podľa § 3 ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb., určilo žiadateľovi umiestniť trvalé dopravné značenie pre stavbu Regulácia statickej dopravy v CMPZ Mesta Prievidza, za dodržania stanovených podmienok, že proti tomuto určeniu trvalého dopravného značenia nie je možné podať riadny opravný prostriedok, že toto určenie trvalého dopravného značenia, je preskúmateľné súdom. Mesto Prievidza pri určení trvalého dopravného značenia vystupovalo ako orgán verejnej moci. O žiadosti žiadateľa bolo povinné rozhodnúť (či mu určí alebo neurčí umiestniť trvalé dopravné značenie). Z podania č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012 vyplýva spôsob jeho vybavenia. Rozhodnutie č. 2.4.1-3264-2012/55712 zo dňa 26.3.2012, ale ani rozhodnutia č. 2.4.1-3266-2012/55758 zo dňa 26.3.2012, č. 2.4.1-3264-2012/80584 zo dňa 4.7.2012, č. 2.4.1-6217-2012/96306 zo dňa 21.9.2012, neboli zrušené ako nezákonné rozhodnutia.

28. Žalobkyňa sa podanou žalobou ďalej domáhala voči štátu v zastúpení Generálnej prokuratúry SR náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., z dôvodu, že Okresná prokuratúra Prievidza, Krajská prokuratúra Trenčín a Generálna prokuratúra SR nerealizovali preventívne opatrenia zamerané na predchádzanie porušovaniu zákonov a neodstránila nezákonný postup Mesta Prievidza pri regulácii a určení dočasného parkovania motorových vozidiel na miestnych komunikáciách v Meste Prievidza. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti návrhu, ktorým sa navrhovateľka domáhala proti žalovanému náhrady škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom Generálnej prokuratúry SR, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, vec posúdil správne po právnej stránke, keď zistený skutkový stav posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a správne dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonom stanovených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu.

29. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, prokuratúra chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb, právnických osôb a štátu. Prokuratúra je v rozsahu svojej pôsobnosti povinná vo verejnom záujme vykonať opatrenia na predchádzanie porušeniu zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Pri výkone svojej pôsobnosti je prokuratúra povinná využívať všetky zákonné prostriedky tak, aby sa bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečila dôsledná, účinná a rýchla ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu.

30. Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

31. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, právnymi prostriedkami, ktorými prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy, sú a) protest prokurátora, b) upozornenie prokurátora, c) návrh na začatie konania pred súdom podľa osobitného zákona.

32. Podľa § 26 ods. 7 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, ak obec (mestská časť, mesto) nezruší na základe protestu prokurátora uznesenie obecného zastupiteľstva (miestneho zastupiteľstva, mestského zastupiteľstva), môže prokurátor podať na súd návrh podľa osobitného zákona na zrušenie tohto uznesenia.

33. Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, prokurátor je oprávnený podať orgánu verejnej správy upozornenie na účel odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy pri vydávaní opatrenia alebo rozhodnutia alebo jeho nečinnosťou.

34. Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor.

35. Žalobkyňa podala dňa 24.07.2012 podnet na Okresnú prokuratúru Prievidza za účelom preskúmania zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vyberaní poplatkov za parkovanie v Meste Prievidza pri absencii vydania VZN o dočasnom parkovaní a preskúmania zákonnosti postupu pri vyberaní pokuty od vodičov za priestupok. Žalobkyňa bola zo strany Okresnej Prokuratúry Prievidza oboznámená o prijatí jej podnetu dňa 25.07.2012 pod č. 119/2012 a pod č. 120/2012. Okresná prokuratúra Prievidza podnet žalobkyne zo dňa 24.07.2012 vedený pod č. Pd 119/2012 a č. Pd 120/2012 vybavila dňa 19.09.2012 odložením, čo bolo Krajskou prokuratúrou Trenčín v zmysle jej pokynov pod č. Kd 345/2012 zo dňa 29.01.2013 a pod č. Kd 52/2013 odstránené a Okresná prokuratúra Prievidza mala ďalej konať vo veci podnetu žalobkyne. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 27.03.2013 podala protest pod č. Pd 18/2013 proti uzneseniu č. 369/2011 a protest pod č. Pd 23/2013 uzneseniu č. 370/2011 Mestského zastupiteľstva v Prievidzi, ktorým protestom Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi nevyhovelo a uznesenia nezrušili. Vzhľadom na nevyhovenie protestu zo strany Mestského zastupiteľstva v Prievidzi, Okresná prokuratúra Prievidza podala dňa 25.06.2013 na Krajský súd v Trenčíne pod č. Pc 59/2013 podľa § 250zf OSP návrh na zrušenie uznesenia č. 369/2011 Mestského zastupiteľstva v Prievidzi a pod č. Pc 58/2013 podľa § 250zf OSP návrh na zrušenie uznesenia č. 370/2011 Mestského zastupiteľstva v Prievidzi. Žalobkyňa bola o každom postupe Okresnej prokuratúry Prievidza, Krajskej prokuratúry Trenčín a Mesta Prievidza riadne oboznámená. Nakoľko Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi dňa 29.04.2014 zrušilo napadnuté uznesenia č. 369/2011 a č. 370/2011, Okresná prokuratúra Prievidza podaniami zo dňa 27.05.2014 pod č. Pc 58/2013 a č. Pc 59/2013, adresovanými Krajskému súdu v Trenčíne, zobrala späť návrhy na zrušenie uznesení Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 369/2011 a č. 370/2011, na základe čoho Krajský súd v Trenčíne uzneseniami č.k. 13S/98/2013-32 zo dňa 04.06.2014 a č.k. 13S/99/2013-42 zo dňa 04.06.2014 konania zastavil. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že v prípade podnetu žalobkyne zo dňa 24.07.2012 na preskúmanie zákonnosti postupu Mesta Prievidza pri vyberaní poplatkov za parkovanie a regulácií dočasného parkovania, Okresná prokuratúra Prievidza a Krajská prokuratúra Trenčín sa nedopustili nesprávneho úradného postupu, neporušili povinnosť urobiť potrebné úkony v zmysle zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre a nedopustili sa ani iného nezákonného zásahu do práv žalobkyne, kedy boli v prípade jej podnetu činní, bez zbytočných prieťahov vybavili podnet žalobkyne a v prípade zistených nedostatkov bol postupom podľa § 21 ods. 1 psím. a) zákona č. 153/2001 Z.z. uplatnený právny prostriedok prokurátorského dozoru, a to protest proti uzneseniam Mestského zastupiteľstva v Prievidzi č. 369/2011 a č. 370/2011. Ani Krajská prokuratúra Trenčín preskúmaním vecí nezistila v postupe Okresnej prokuratúry Prievidza pri vybavovaní podnetu žalobkyne porušenie zákona, keď podala na Krajský súd v Trenčíne návrhy na zrušenie uznesení Mestského zastupiteľstva v Prievidzi, o čom bola žalobkyňa informovaná podnetom č. Kc 137/2013 zo dňa 10.10.2013, to aj s poukazom na oznámenie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 16.06.2014 pod č. VI/2 Gd 232/2014 adresovaného žalobkyňi, kedy v prípade vybavovania podnetov Okresnou prokuratúrou Prievidza pod č. Pc 58/2013, č. Pc 59/2013 a Krajskou prokuratúrou Trenčín pod č. Kc 137/2013 a č. Kd 145/2012, neboli zistené dôvody na prijatie ďalšieho alebo iného prokurátorského opatrenia, ani na zmenu stanovísk, vybavenie uvedených vecí bolo vecne správne a neboli v nich zistené ani okolnosti o nedôvodnom trvaní dĺžky konania v rámci vybavovania podnetov. Mestské zastupiteľstvo v Prievidzi schválilo VZN č. 148/2013 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel. Žalobkyňa dňa 17.01.2014 podala podnet na preskúmanie VZN č. 148/2013 adresovaný Okresnej prokuratúre Prievidza, ktorá proti VZN Mesta Prievidza č. 148/2013 podala upozornenie prokurátora podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z.. S uvedeným postupom žalobkyňa nesúhlasila a dňa 06.05.2014 adresovala Generálnej prokuratúre SR podnet na preskúmanie zákonnosti VZN Mesta Prievidza č. 148/2013, ktorý bol postúpený na Krajskú prokuratúru Trenčín, tá po preskúmaní veci zistila, že Okresná prokuratúra Prievidza na zistenú nezákonnosť pri VZN č. 148/2013 reagovala podaním upozornenia prokurátora, ktoré bolo Mestským zastupiteľstvom v Prievidzi prejednané a VZN Mesta Prievidza č. 148/2013 následne zrušené, o čom bola žalobkyňa upovedomená dňa 04.06.2014 pod

č. Kd 165/2014. V danom prípade odvolací súd taktiež nemôže konštatovať nesprávny úradný postup v podobe porušenia povinnosti urobiť úkon alebo nečinnosti Okresnej prokuratúry Prievidza. Orgány prokuratúry teda vybavili podnety žalobkyne v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre.

36. Žalobkyňa dňa 06.05.2014 adresovala Generálnej prokuratúre SR podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci. Okresnej prokuratúre Prievidza bol z dôvodu miestnej a vecnej príslušnosti postúpený podnet žalobkyne zo dňa 06.05.2014, a to podaním Krajskej prokuratúry Trenčín pod č. 1Kn 324/2014 a za týmto účelom bola so žalobkyňou spísaná zápisnica na OR PZ Prievidza. OR PZ, Odbor kriminálnej polície, Prievidza uznesením ČVS: ORP-494/1-VYS-PD-2014 zo dňa 10.10.2014 trestné oznámenie žalobkyne o podozrení zo spáchania prečinu podvodu a o podozrení zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, odmietlo, proti ktorej žalobkyňou podaná sťažnosť bola uznesením Okresnej prokuratúry Prievidza č. 1Pn 425/2014/3307-17 zo dňa 10.11.2014 zamietnutá ako nedôvodná. Podnet žalobkyne na preskúmanie zákonnosti a postupu Okresnej prokuratúry Prievidza vo veci č. 1Pn 425/2014 adresovanej pôvodne Generálnej prokuratúre SR bol postúpený Krajskej prokuratúre Trenčín, ktorá odložila jej podnet bez prijatia prokurátorských opatrení, nakoľko neboli zistené žiadne nedostatky, teda nekonštatovala nesprávny úradný postup prokuratúry, nečinnosť a ani iný nezákonný postup.

37. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa nepreukázala splnenie ani prvého predpokladu na vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existenciu nesprávneho úradného postupu zo strany prokuratúry. Odvolací súd poznamenáva, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva nárok na určitý spôsob vybavenia podnetu, resp. sťažnosti, a preto nespokojnosť žalobkyne, ako podávateľky podnetu, so spôsobom vybavenia jej podnetov nezakladá nesprávny úradný postup. Za stavu, keď Okresná prokuratúra Prievidza, Krajská prokuratúra Trenčín, Generálna prokuratúra SR relevantným spôsobom reagovali na podnety žalobkyne, venovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam vyplývajúcim im z kompetenčného zákona a jej podnety neignorovala, vykonala potrebné úkony v zmysle zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, bez zbytočných prietahov, nemôže len nesúhlas žalobkyne s obsahom odpovedí na jej podnety a spôsobom ich vybavenia založiť nesprávny úradný postup.

38. Rovnako neobstoja námietky žalobkyne, že súd prvej inštancie sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, nevychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/23/2013 a sp. zn. 10Sžd/28/2014, ktoré sa zaoberajú problematikou zriaďovania parkovacej zóny podľa § 6a ods. 1, 2 cestného zákona, vrátane osadenia dopravných značiek označujúcich parkovacie zóny a ich záväznosti bez vydania VZN o parkovaní pre občanov v meste, nakoľko v žalobkyňou poukazovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR je predmetom prieskumu zákonnosť rozhodnutia o uznaní viny zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré sa týkajú odlišného skutkového prípadu ako v prejednávanej veci zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Odvolací súd má za to, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/23/2013 a sp. zn. 10Sžd/28/2014 nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, keď tieto neboli publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, závery v nich vyjadrené boli spochybnené s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/56/2016 zo dňa 27.09.2018: „V súvislosti s právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžd/28/2014 najvyšší súd na záver dodáva, že sa nejedná o konštantný názor najvyššieho súdu“. Žalobkyňa ďalej namietala, že bola sankcionovaná za neexistujúce dopravné priestupky, parkovacia zóna neexistovala, žiadne dopravné značky regulujúce parkovanie neboli osadené na základe zákona a štát sa na jej úkor bezdôvodne obohatil na pokutách za neexistujúce priestupky a žalobkyňi patrí náhrada škody od štátu, ktoré námietky odvolací súd rovnako vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona 372/1990 o priestupkoch na základe rozhodnutia OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Prievidza č. ORP-654,656/DI-SK-2012 zo dňa 20.10.2012 a č. ORPZ-PD-ODI-SK-498, 579/2013 zo dňa 23.09.2014, za to, že dňa 19.07.2012,

dňa 25.07.2012, dňa 24.06.2013, dňa 26.06.2013 a dňa 26.07.2013 zaparkovala motorovým vozidlom v zóne s plateným a regulovaným státím. KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín rozhodnutiami č. KRPZ-TN-KDI-P-134/2012 zo dňa 28.11.2012 a č. KRPZ-TN-KDI-P-85/2014 zo dňa 14.1.2014 zamietol odvolania žalobkyne proti rozhodnutiam OR PZ Prievidza o priestupkoch. Žalobkyňa sa na Krajskom súde domáhala preskúmania rozhodnutí a zákonnosti postupu KR PZ, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín v konaní o priestupkoch, pričom Krajský súd v Trenčíne rozsudkami č.k. 11S/45/2012-44 zo dňa 12.02.2013 a č.k.13S/282/2014-61 zo dňa 30.03.2016 žaloby zamietol. Najvyšší súd SR rozsudkami č.k. 9Sžd/17/2013-91 zo dňa 28.10.2015 a č.k. 2Sžo/56/2016-87 zo dňa 27.09.2018 rozsudky Krajského súdu v Trenčíne potvrdil. Žalobkyňa tak bola právoplatne uznaná vinnou zo spáchania priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré rozhodnutia neboli zrušené ako nezákonné, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR. Žalobkyni teda nevznikol nárok na náhradu škody ani v časti uplatneného nároku na zaplatenie 232 eur titulom zaplatených pokút a trov konania.

39. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobkyne obsiahnutými v jej odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/2005).

40. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).